

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Heiberg, Johan Ludvig.; af Johan Ludvig Heiberg.

Titel | Title:

Fata-Morgana : Eventyr-Comedie

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Schubotheske Boghandel, 1838

Fysiske størrelse | Physical extent:

125 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

R^{VI}

J. L. Heiberg.
Sata Morgana.

1838

35. - 92.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130011000682

Fata Morgana.

Eventyr = Comedie

af

Johan Ludvig Heiberg.

Kjøbenhavn.

Schuboes Boghandling.

Thieles Bogtrykkeri.

1838.

Forerindring.

Uagtet Sujettet til dette Skuespil er Digterens egen Opfindelse, har han dog knyttet det til den ariostiske Sagnfreds.

Ariosto siger, allerede i de første Vers af sin Orlando furioso, idet han tilegner Hippolyt af Este sit Digt, at han vil skildre de berømmelige Forfædre, fra hvilke hiint anseelige Fyrstehuus nedstammer. Disse ere Helten Ruggiero og Heltinden Bradamante, som ere Hovedpersoner i det ariostiske Digt. Feen Alcina forelsker sig i Ruggiero, hvem hun lokker ind i sit fortryllede Pallads (6te Sang), hvor han hengiver sig til et sybaritisk Levnet, indtil han, atter følgende Urens Røst, forlader Alcina og gaaer til ny Ridderdaad. I et Syn, som Trolldqvinden Melissa fremmaner for Bradamante (3die Sang), viser hun hende Ruggieros og hendes tilkommende Descendenter i uafbrudt Linie lige til Alfons og Hippolyt af Este,

som vare Digterens Samtidige. I denne Række nævnes Albertazzo, som hjalp til at forjage Berengarius fra den usurperede lombardiske Throne, og erholdt en Datter af Keiser Otto den Første, ved Navn Alda, tilægte. — En af Alcinas Søstre er Fata (d. e. Feen) Morgana, (som dog kun spiller en Birolle i Digtet, ligesom Intet tyder paa, at de med hendes Navn betegnede Luft-Phænomener allerede dengang skulde være tilfrevne hende.)

Paa denne Grundvold er nærværende Skuespil bygget. En Kjender af Ariostos berømte Digt vil desuden bemærke andre, kun løselig benyttede Træk.

Fata Morgana,

Eventyr-Comedie

i fem Acter.

Personerne.

Fata Morgana, Illusionernes Dronning.

Fata Meina, hendes Søster.

Dionisio, Hertug af Palermo.

Prindsesse Margarita, hans Datter.

Arlecchino, Intendant over Palermos Kunst-Instituter.

Pierrot, Præsident i Videnskabernes Selskab sammesteds.

Alonzo, Greve af Syracus.

Lotario, Hofmand i Grev Alonzos Folge.

Bartolomeo, Coralfisker i Trapani.

Olivia, hans Hustru.

Stotaldo, deres Son.

En Fee i anden Act.

To Sylfer i tredje Act.

En Sylfe i fjerde Act.

Tre bevæbnede Mænd.

Sylfer, Feer, Fiskere med deres Fruentimmer, Hoffolk, Soldater, Almue.

Handlingen foregaaer paa Sicilien.

Første Act.

Et Fiskerleie ved Trapani.

I Baggrunden Sø og vid Horizont. Paa den ene Side i Baggrunden seer man Bartolomeos Hytte.

Første Scene.

Uveir; det stormer, tordner og lynet. Fiskernes Fruentimmer ere forsamlede, og see med Engstelse ud over Strandbredden. Olivia og Clotaldo blande sig imellem dem.

Chor af Fruentimmerne.

Tordenen ruller, Lynene knitre,
Stormene brøle, Himlene zittre,
Mørket har lagt sig paa Land og paa Sø.
Langt fra vor D
Fiskerne tumles, hvor Fangsten dem kalder,
Baadene splintres mod Havets Coraller;
Hvo der som Dffer for Uveiret falder,
Alt, han maa døe!

(Med Slutningen af Choret har Uveiret lagt sig, og Himlen begynder at opklares.)

Nogle.

Men Stormen føler alt sin Vinge bunden,
Dg Tordenskyens Brede blev nu træt,
Alt Himlen klares, Luften bliver let.

Alle.

O Held os! Faren er forfunden.

(Himlen er nu ganske klar. Et Luft-Perspectiv af en stor Stad viser sig pludselig paa den, heit over Horizonten.)

Et af Fruentimmerne (forfærdet.)

Fata Morgana!

Et andet (ligeledes.)

Fata Morgana!

Et tredje (ligeledes.)

Fata Morgana!

Alle (med Skræk.)

Fata Morgana!

Paa Himlens Buer
Der staaer et Syn,
Som værre truer,
End Storm og Lyn.

(De knæle.)

O du, som stærmer
Mod Trolddoms Ewig,
Vor Bøn sig nærmer,
Madonna, dig!
Du vil forbarne
Dig i vor Nød;
O frels de Arme
Fra lumfse Død!

(De reise sig.)

Olivia.

O hvilken Ulykke! Fata Morgana bygger sine Luft-
flotte! Hvad er det for et Sted, som hun viser os?

Clotaldo,

(som lange har staaet i taus Betragtning af Luftsynet.)

Det er Palermo.

Olivia.

Palermo! Ja tilforladelig!

Flere af Fruentimmerne.

Ja, det er Palermo.

Olivia.

Palermo! Som er over tolv Mile herfra!

Clotaldo.

Den Afstand er kun ringe for Fata Morgana.

Olivia.

Det er sandt; hun viser os mangen Gang den afri-
canske Kyst.

Clotaldo.

Og Steder, der ere saa langt borte, at Ingen har
seet dem, eller veed at nævne dem.

Olivia.

De ulykkelige Fiskere, som denne nye Fare truer!
Hvis dette Blendværk bedrager dem, hvis de tage en
urigtig Cours og sætte Livet til paa de farlige Coral-
banker!

Clotaldo.

O kjære Moder! her paa Sicilien ere slige Luftsyn
jo saa almindelige; vore Fiskere ere saa vant til dem, og
lade sig ikke lettelig narre deraf.

O l i v i a.

O den onde Fee, som har sin Glæde af at lede de
 stakkels Menneſter i Ulykke!

C l o t a l d o.

Nei, Moder, hun er ikke ond; hun vil tværtimod
 glæde Menneſkene ved de tryllende, himmeſke Syner,
 ſom hun fremmaner for deres jordiske Dø.

O l i v i a.

Det klæder dig godt at tale ſaaledes, du, ſom ſtaaer
 her i Ro og Mag paa den fareſrie Strandbred, og ſeer
 paa Himlens Brede, medens din ſtakkels Fader maa ud-
 ſætte ſig for den, og maaskee finder ſin Død i Bølgerne!

C l o t a l d o.

Bliv ikke vred, kjære Moder! Ingen kan gjøre Alt;
 Himlen har givet Enhver forſkjellige Syner, og mig har
 den ikke beſtemt til Coralfiſker.

O l i v i a.

Ja gid jeg da vidſte, hvad den har beſtemt dig
 til, ſiden du ſkammer dig ved at drive din Faders rede-
 lige Næringsvei.

C l o t a l d o.

Jeg henter ei fra Havets Bund
 De ſkinnende Coraller;
 Jeg bringer ei fra Bjergets Grund
 De funklende Crystaller;
 Med uvant Haand jeg mægter ei
 Alt ſlibe Diamanten;

Mit Skib ei gaaer paa Bølgens Bei
Med Barer fra Levanten.

Jeg pløier ikke Markens Jord,

Ei Synd og Skjold jeg fører;

Men i min Barm som Billed boer

Hvad sig i Verden rører.

Som hist Morganas Luft-Pallads

Kun sees paa Himlen stillet,

Saa finder i min Tanke Plads

Kun Verdens klare Billed.

Dens Indhold fæsted ikke Jod,

Hvor Sol og Maane throner,

Thi Tyngden strax det synke lod

Til dybe Regioner.

Men Formen, Billedet er der,

Hvor lette Skyer bygge;

Misund mig ei det Tryllesfær,

Som vil min Himmel smykke.

Olivia.

Billeder, og intet Andet end Billeder! Det kan være godt nok til at more Børn med, men for vorne, fornuftige Folk maa Tingen selv være vigtigere end dens Billede. Hvad er et Billede? kun Bedrag; og hvad er Morganas Luftsyn? ogsaa kun Bedrag. Men du er bleven en Sværmer, en Drømmer, som tager Skindet for Virkelighed. Det kommer deraf, at du, istedenfor at øve dig paa din Faders Haandtering, drog til Provence, til Grev Raimonds Hof i Toulouse, hvor du blev Trouba-

dour. Og hvad kan det hjælpe? Ja, dersom du var Fyrste, dersom du var Greve eller Baron, eller idetmindste Riddersmand! Men en fattig Coralfiskers Son, der er Troubadour, det er imod Naturens Orden, og det fører ikke til Noget.

Clotaldo.

Jeg fulgte mit Kald; en uimodstaaelig indre Røst....

Olivia.

Ja saaledes siger man altid, men Udfaldet vil nok vise dig din Feiltagelse.

(Gaaer hen i Baggrunden til de andre Fruentimmer.)

Clotaldo.

Fata Morgana! er du kun Bedrag?

Og er mit indre Syn ei heller Andet? —

Men gives der dog ei et skjønt Bedrag?

Og er ei selve Skjønhed et Bedrag?

Og er et skjønt Bedrag da ikke bedre

End Det, som Verden daarlige kalder Sandhed?

O! Den, som kun det Virkelige griber,

Han er bedragen af det falske Skin.

Det Ewige, det er det skønne Billed,

Som ei har Kjød og Blod, ei Marv og Been,

Men er den tunge Verdens lette Tanke,

Det mørke Virkeliges klare Lustsyn.

(Betragtede Himlen.)

O skønne Billed høit paa Himmels Hvælving!

Hvor tryller du mit Hjerte, som mit Die!

Palermo seer jeg! Det er der, hun boer,
 Dg deler Hertug-Thronen med sin Fader!
 O Margarita, Perle mellem Dvinder,
 Du, hvem jeg skued i Provinces Dale!
 Du, selv et Luftslyn, glimrende, men kort!
 Med dig kom alle Sangens Rattergale,
 Dg Skoven øde stod, da du drog bort.
 Ei Talens Ord til dig jeg turde høre,
 Kun Sangen lod jeg fra min Læbe svære:

(Med sagte Stemme.)

"See! det er Skjærssommer,

"Stemt er Harpens Stræng;

"Blomsterfæren kommer

"Over Mark og Eng.

"Skjønne blandt de Skjønne

"En dog blomstrer nu:

"Jomfru i det Grønne,

"Margarita, du!"

Chor af Fiskerne

(bag Scenen.)

Stormen svandt,

Jungen fandt

Døden hist paa Bunde.

Olivia og de andre Fruentimmer.

Der er de! der er de!

De ile Alle ud ad den Side, hvorfra Sangen kom. (Clotilde følger dem.)

Fisſkerne

(bag Scenen.)

Luſtſyn ei

Fra vor Bei

Os forloffe kunde.

Anden Scene.

Bartolomeo og de andre Fiſkere træde ind, ledsagede af Olivia, de andre Fruentimmer og Clotaldo.

Chor af Fiſkerne.

Trods det Blendværk, Feen ſendte,
Har Enhver dog frelſt ſit Liv,
Og til Hytten hjem han vendte,
Hvor han favner Børn og Viv.

Fiſkerne og Fruentimmerne.

Trods det Blendværk, Feen ſendte,
Har Enhver dog frelſt ſit Liv,
Og til Hytten hjem han vendte,
Hvor han favner Børn og Viv.

(Fiſkerne og deres Fruentimmer gaae bort, Arm i Arm. Under Choret begynder Luſtſynet at forsvinde, og bliver under den følgende Scene aldeles borte.)

Credie Scene.

Bartolomeo. Olivia. Clotaldo.

Bartolomeo.

See ſaa! her har I mig igjen. For den Gang gif det godt. Hverken Uveiret eller Morganas falſke Havblik har ſaaet Bugt med mit Liv.

Olivia.

Himlen være lovet! Men vi have ogsaa bedet en god Bøn til Madonna.

Bartolomeo.

Det var vel gjort; det har hjulpet. — Men hvad feiler dig, Clotaldo? du seer jo ganske modfalden ud.

Clotaldo.

Det er jeg ogsaa; jeg er misfornøiet —

Bartolomeo.

Misfornøiet? Og hvormed?

Clotaldo.

Med mig selv. Nylig skjændte min Moder paa mig, og desværre, jeg føler, at hun har Ret.

Bartolomeo.

Ja saa! Og hvad skjændte hun da for?

Olivia.

O nei! jeg skjændte ikke; jeg lod ham blot høre hans ørkesløse Liv.

Clotaldo.

Og med Grund. Jeg skammer mig over, at jeg ikke kan tage en fast Beslutning. I, min Fader, maa trække Dag og Nat, udsætte jer for Farer og Besværligheder, for at tjene Brødet til min Moder og mig. Og jeg, jeg lægger Hænderne i Skjødets, lever i mine stille Dromme, og har hidtil ikke kunnet finde min Plads i Verden.

Bartolomeo.

Du vil nok finde den, Clotaldo! Om dig har jeg altid haft godt Haab, lige fra du var et lille Barn. Det aner mig, at du engang bliver noget Stort, og skaber dine gamle Forældres Lykke.

Clotaldo.

O gid eders Anelse ikke maatte bedrage jer!

Bartolomeo.

Det har ingen Nød. Men Veiene i Verden ere saa mange; der maa Tid til at finde den rette. Hvo veed? maaskee finder du din Plads ved Hoffet.

Clotaldo.

Bed Hoffet? hvad mener I?

Bartolomeo.

Ih nu, du er jo Troubadour, og en Troubadour det er næsten en Adelsmand, en Ridder. Naar du bærer din lille gyldne Harpe om Skulderen, seer du jo ganske adelig ud; der mangler dig kun Riddersværdet ved Siden.

Olivia.

Ja det er sandt, han seer nydelig ud, især naar han faaer Harpen om Skuldren.

Clotaldo.

Men Det, som mangler mig, Riddersværdet, hvor skulde jeg faae det fra?

Bartolomeo.

Ih nu, dertil kan der vel engang blive Leilighed....
O hør! jeg er saa glad idag, som jeg ikke længe har

været. Jeg har en Plan til vor fælleds Lykke; den angaaer dig, Clotaldo.

Clotaldo.

Nu vel?

Olivia.

Lad høre!

Bartolomeo

(idet han tager en Pose frem, som var skjult under hans Kladningsstykker.)

Jeg har gjort en Fangst idag, en Fangst, saa udmærket, saa sjelden, som Havet aldrig før har beskæret mig den. Her har jeg de rigeste, de skønneste Coraller, som endnu nogensinde ere fiskede paa vor Kyst; de ere af stor Værdi, men just derfor vil jeg ikke sælge dem; jeg har en bedre Plan med dem. (Idet han igjen skjuler Posen under sine Klader.) Ja I skal siden faae dem at see, inde i vor Hytte; jeg har skjult dem for de andre Fiskere, for at ikke deres Misundelse skulde vaagne.

Olivia.

Men hvad er da din Mening?

Bartolomeo.

Nu skal I høre. Vi lægge Corallerne i et smukt lille Skrin af Palmetræ; og Clotaldo gaaer med dem til Palermo.

Clotaldo.

Til Palermo!

Bartolomeo.

Ja, til Palermo. Du gaaer op i det hertugelige Pallads . . .

Olivia.

Det hertugelige Pallads!

Bartolomeo.

Ja vist! uden videre. Der begjærer du at føres til Prindsessen.

Clotaldo.

Til Prindsessen!

Bartolomeo.

Ja, er det saa forunderligt? Du kjender hende jo fra Toulouse, hvor hun var i Besøg med sin Fader, Hertug Dionisio, paa samme Tid, som du opholdt dig hos Grev Raimond.

Clotaldo.

O nei, min Fader! jeg kjender hende ikke.

Bartolomeo.

Hvad for Noget?

Clotaldo.

Eller rettere sagt, hun kjender ikke mig. Jeg har seet hende ved Grev Raimonds Hof, jeg har beundret hendes Skjønhed, jeg har endogsaa vovet at besynge den; men jeg har aldrig talt med hende. Ubemærket stod jeg bag den brogede Sværm af Fyrster og Riddere, som omgav hende; hvorledes skulde vel jeg, i min ydmyge Stilling, have formaaet at trænge igjennem hendes glimrende Omgivelse? Kun naar Alles Harper løde til hendes Priis, naar den Beundring, hun opvakte, gjorde alle

Stemmer til een, vovede ogsaa jeg at blande mine Toner
i det fælleds Chor.

Bartolomeo.

Ku vel, saa maa du husse hende derpaa.

Olivia.

Ja, Bartolomeo har Ret, hans Plan er ypperlig,
thi ikke sandt, jeg har gjættet rigtigt? Corallerne ere en
Gave til Prindsesse Margarita?

Bartolomeo.

Forstaaer sig, en Brudegave.

Clotaldo.

Hvorledes? Brudegave?

Bartolomeo.

Ja vist, i Anledning af hendes forestaaende Bryllup
med Grev Alonzo.

Clotaldo.

Greven af Syracus? Jeg har vel hørt det for-
tælle, men jeg har neppe kunnet troe det. Hvorledes kan
en Vasjal af Palermos Hertug.....

Bartolomeo.

Han er ikke Vasjal; Greven er souverain Fyrste,
kun tributskyldig til Hertugen.

Clotaldo.

O! men Greven er bekjendt for sin Argjerrighed;
han har ingen anden Lidenstab. Vil han kunne rurdere
en Skat som Margarita? Vil han kunne fortjene hendes
Kjærlighed?

Bartolomeo.

Hvad veed jeg det? Og hvad kommer det dig ved?
Du kan dog ikke faae hende.

Clotaldo.

Ik nei!

Olivia.

Hun sukker ordenlig derved.

Bartolomeo.

Ånægten vil høit tilveirs, det kan jeg godt lide,
men det forstaaer sig, der er Maade med Alt.

Clotaldo.

Maa ikke Enhver sulke over den skønne, den elst-
værdige Prindsesses Lod?

Bartolomeo.

Hvorfor det? hun bliver jo gift.

Clotaldo.

Med en Uværdig, der ikke forstaaer at skønne paa
sin Lykke. Ved Margaritas Haand vil han bane sig Vej
til Palermos Hertug-Throne, og derved til Overherre-
dommet paa hele Sicilien.

Bartolomeo.

Bland dig ikke i de Ting, min Søn, men indstrænt
dig til at røgte mit Erinde. Gaa til Prindsessen, levere
hende Coralskrinet, og sig, at det er en ydmyg Brude-
gave fra den gamle Coralskifer Bartolomeo i Trapani.
Hun vil nok belønne dig derfor, og maaskee er vor Lykke
gjort med det Samme.

Clotaldo.

J troer altsaa, min Fader

Bartolomeo.

Jeg troer, ja vist troer jeg at du bør rette dig efter min Billie.

Olivia.

Ja vist, der kan ikke være to Meninger om. Kan det ikke fornøie dig at see Prindsessen igjen og faae hende itale?

Clotaldo.

D ubeskriveligt! Men denne Lykke er saa stor, at jeg næsten er bange for den.

Bartolomeo.

Saa skyd Hjertet op i Livet og tag Mod til dig. Og hør nu, Clotaldo! Du selv sagde for et Dødelik siden, at du skammede dig over din Uvirksohmhed; see, nu har du Leilighed til at komme igang. Jeg har fiskeet Corallerne, du skal bringe dem til Prindsessen; til det Første duer ikke du, til det Andet duer ikke jeg. Kom, Kone, og lad os indpasse vor lille Skat.

(Gaaer med Olivia ind i sin Hytte.)

Fjerde Scene.

Clotaldo allene.

Clotaldo.

Fata Morgana! du er ei Bedrag:

Dit Lustslyn viste mig Palermos Taarne,

Nu skal jeg see dem selv paa Jordens Grundvold;
 Dit Lustsyn drog min Tanke til en Dvinde,
 Saa uopnaaelig for mig, som Slottet,
 Du bygger paa den gyldne Kant af Skyen,
 Og nu, nu skal jeg skue hende nær;
 Jeg aande skal den samme Luft, som hun,
 Og mine Dred skal blande sig med hendes! —
 O Poesiens Magt, løs nu min Tunge!
 Frigjør mit Blik og lad mig listigt sjuenge
 Min hele Sjæl for hendes Fodder ud!
 Nu vil jeg hænge Harpen om min Skulder;
 Alt Loddet fastet er, alt Hjulet ruller,
 Til dig jeg mig befaler, Sangens Gud!

(Gaaer ind i Hytten.)

Anden Act.

Alcinas fortryllede D.

I Baggrunden en Lund af forskjellige Træer, igiennem hvilke man skimter en Flod.

Forste Scene.

Scer af Alcinas Følge staae opstillede i en Gruppe, for at modtage hende. Estrax efter træder Alcina ind fra Siden.

En F e e (til Følget.)

Alcina kommer!

(Alcina træder ind.)

F e e n.

Hil dig, høie Dronning!

Alc i n a.

Gaaer ned til Flodens Bred, og passer paa!

I veed, Morgana vil besøge mig;

Hun kommer langs ad Floden i en Baad.

Men Floden krummer sig i Slangebugter,

Dg høie Træer befrandsje hele Bredden;

Med skraalig Bært de strække deres Grene

Hen over Bølgen, speile sig i den,
 Og danne paa dens Speil en omvendt Loosfal,
 Men skjule Flodens Veie for vort Blik.
 J vil ei see Morgana, før hun lander;
 Men naar J høre hendes Sylfer synge,
 Saa veed J, hun er nær. Besvarer da
 Med eders Chor den Sang, J høre tone,
 For at min Søster kan fornemme, hun
 Er ventet her, og hendes Ankomst meldes.

(Følget gaaer hen i Baggrunden.)

Alcina.

J skyggesfulde Lunde!
 Gid eders Skygger mig husvæle kunde!
 Gid her jeg kunde vandre
 Saa rolig som de Andre,
 Hvis kolde, tomme Hjerter
 Ei folte Kjærlighedens bittre Smertes!
 Men hvort et Træ i Lunden
 Tilhviſter mig et Ord i Aftenstunden,
 Et Ord, jeg vilde glemme,
 Hvis Træet ei besad en lønlig Stemme. —
 O jeg er Fee! Mit Liv ei Døden rammer,
 For mine tabte Goder
 Er ingen Glemsels Floder,
 Er ingen Skærilds Flammer;
 Erindring maa mig følge
 Hen ad mit Livs uendelige Volge.
 Mit Hjerter led sig fange

Af Jordens falske Søner,
 Men troløs bliver Hver, hvem Elskov lønner,
 Og over hundred Gange,
 Naar jeg om Trofskab søgte,
 Jeg maatte Letsind eller Svig befrygte.
 Da vaagnede min Harmes,
 Jeg brugte Trolddomsmagten
 Mod Dem, som fra min Favn, fra mine Arme
 Sig vendte bort og svigted Elskovspagten.
 Til Træer har jeg dem omskabt her i Lunden,
 Hver af dem blev til Planteverdnen bunden,
 Og fæstet Rod i Støvet,
 Til Straf for Flygtigheden, han har øvet.
 Kun Een, kun Een allene
 Ei strækker her sit Lov og sine Grene:
 Ruggiero, stolte Kæmpe,
 Hvis vilde Mod jeg ikke kunde dæmpe!
 Du rev dig løs fra disse Armes Fængsel,
 Og lod mig her tilbage med min Længsel.
 Dig Stridstrompeten kaldte,
 Du greb med mandig Haand om Sværdets Hjalte,
 Og gif til Ridderdaaden,
 Mens jeg, opløst i Graaden,
 Ei saae dig her som Plante,
 Men fænnet af Heltinden Bradamante.
 Hun blev din Vio! — Alt hundred Aar sig luffe
 Om din og Bradamantes Alfefrukke;
 Dog ei min Hævnløst tier;

Til Hævnen jeg indvier
 Din hele Slægt; Enhver af den skal føle,
 At Tiden ei Alcinas Harm kan fjøle.

Chor af Morganas Sylfer
 (bag Scenen.)

Hvor herligt at gyng
 Paa Flod under Trærnes Top!

Chor af Alcinas Feer
 (i Baggrunden paa Scenen.)

Lys! Sylferne synge!
 Nu kommer den lustige Trop.

(Alcina gaaer hen i Baggrunden til sit Følge.)

Sylferne (bag Scenen.)

For os, der maac ile
 Med Vinger saa høit over Strand,
 Er det Morfskab og Hvile,
 Som Vandfugl at plaske paa Vand.

Feerne.

Velkommen til Dufsten
 Alf spraglede Blomster ved Sø!
 Velkommen fra Lufsten
 Til Alcinas fortryllede D!

Sylferne (bag Scenen.)

Vi høre jer synge.

Feerne.

Saa svarer igjen!

Sylferne (bag Scenen.)

Vor lyttende Klynge
 Alt styrer derhen.

(Morgana, fulgt af sine Sylfer, kommer roende i en Baad hen ad
 Floden, og lander i Baggrunden.)

Anden Scene.

De Sorrige, Morgana og Sylferne staae iland; Alle træde
hen i Forgrunden.

Sylferne.

Vi komme —

Feerne.

Velkommen —

Begge Chor.

Til Dufsten

Alf spraglede Blomster ved Sø.

Sylferne.

Vi komme —

Feerne.

Velkommen —

Begge Chor.

Fra Lufsten

Til Alcinas fortryllede D.

(Alcina og Morgana have imidlertid hilst paa hinanden.)

Alcina (til Morgana.)

Ei sandt, vi tale vil i Centrum sammen?

Morgana.

Som helst du vil.

Alcina

(til Feerne og Sylferne.)

Gaaer ud paa Engen hisset,

Der kan I lege sammen, til vi kalde.

(Feerne og Sylferne gaae.)

Credie Scene.

Alcina. Morgana.

Alcina.

Tak, Søster, Tak, fordi du mig besøger!

Morgana.

Jeg veed jo nok, du vover ei at sætte
Din Fod op i mit luftige Pallads.

Alcina.

Nei, thi min Trolddom har paa Jorden Magt,
Men ikke mellem dine lette Skyer,
Hvor selv Alcinas Fod ei finder Fæste.

Morgana.

Men jeg, som ellers boer i Luftcasteller,
Lor dristig sætte Foden paa din D.
Her er jeg. Tal! Dog, det behøves ikke,
Jeg kan alt vide, hvad du har paa Hjerte.

Alcina.

Du gætter ganske rigtigt. Jeg har svoret
Ruggieros Afkom evigt Had.

Morgana.

Og jeg da,

Jeg, som har forudseet, at En af Stammen
Ophæve skal mit Trylleri?

Alcina.

Jeg væmmes

Bed Tanken om, at en Forræders Afkom
Engang beherske skal en herlig Throne,

Og vinde Glands og Hæder fremfor alle
 De Fyrstestammer, som Italien nævner.
 Saalunde spaaer dog Skjæbnens dunkle Bog.
 Jeg saae i mine Kort, de magiste,
 Ei een, men hundred Gange; hver en Gang
 Jeg Navnet "Este" saae med Flammeskift;
 Men naar med fortsat Speiden mine Blikke
 Opdaged Tegnet paa en stor Bedrift,
 Blev Skriften mørk, og jeg forstod den ikke.
 Hvad er der for Bedrift, jeg ikke fatter?
 Hvad er vel stort, undtagen Vaabenglands?
 Er det ei Ridderdaad, som Verden skatter,
 Og har vel Freden nogen Hæderskrands?

M o r g a n a.

Umuligt! Freden har kun to Aspecter:
 Den rolige, den magelige Nyden,
 Og dagligt Slid og Slæb for ussel Nødtørst;
 Men ingen af dem bringer Hæderskrands,
 Thi Laurbær vore kun paa Stridens Mark.
 Hvad Freden virke kan, er ei Bedrift,
 Bedriften er heroisk af Natur.
 Men hver en Stræben mellem Jordens Born,
 Den være hvad den vil, er kun et Blendværk,
 Saa flygtigt som det flygtigste blandt Syner,
 Jeg tryller frem paa Himlens klare Speil.
 Phantom kun er den ridderlige Hæder,
 Den magelige Nyden er Phantom,
 Phantom den travle Drift til at erhverve.

Snart flyver Menneſket paa Drnevinger
 Mod Stjernerſ Hær, og troer at gribe dem;
 Snart ſidder han med Haanden lagt i Skjødet,
 Dg mener, at han Diebliffet nyder;
 Snart render han ſom Myren i en Tue,
 Dg ſamler Forraad, ſom han ei ſkal ſmage.
 Men om han flyver, ſidder eller render,
 Er han dog hildet i det ſamme Skin,
 Dg tjener mig, mig, Illuſioners Dronning.
 Jeg viſer ham det gyldne Phænomen,
 Hans Die blendes, Tanken fanges i det,
 Dg flogt han gjør at flaae ſig der til Ro;
 Thi vil han Phænomenet gjennemtrænge,
 Vil ſøge Sandhed paa dets anden Side,
 Da ſkaber han ſig ſelv det værſte Blendværk.
 For ham er ingen anden Sandhed til,
 End den, hvoraf mit Luſtſyn laaner Omrids:
 Det Trylleſlot, jeg viſer ham paa Himlen,
 Det kan han finde virkelig paa Jorden.
 Men troer han, at der bag et himmeſt Billed
 En Sandhed er, ſom laantes ei fra Jorden,
 Men kommer ovenfra til Phænomenet;
 Dg trænger han izjennem for at ſee den,
 Da møder han kun mig, og jeg ham knuſer.

A l c i n a.

Men dog har du jo forudſeet, at Een
 Af den forhadte Stamme ſkal engang
 Dphæve dine trylleriffe Syner.

M o r g a n a.

Men er det muligt? Fremtids Bog er dunkel;

Maaſkee jeg læste feil. Alligevel

Har jeg opmærksom fulgt med vaagent Die

Ruggieros Et i Tidens Løb. Kun Lidet

Behøvedes for her i Skinnets Blendværk

At holde diſſe Dødelige faſt.

For Nogle ſtraaler Wrens falſke Glands,

Mens Andre kun den falſke Lykke qvæger;

De Førſte beilede til Laurens Krands,

De Andre tomte Nydelfernes Bæger;

De Førſte tidt af tappre Fiender dræbtes,

De Andres Liv i Daadløshed henſlæbtes.

M e l c i n a.

Men Albertazzo?

M o r g a n a.

Du har nævnet Den,

Som ene kunde været farlig for os,

Zhi Albertazzo var hvad Verden kalder

En ædel Mand. Ei for ſin egen Wre,

Men kun for Fædrelandets kæmped han.

Bed ham blev Berengarius forjaget,

Som uſurpeerte Lombardiets Throne.

Men i den Kamp, der frelſte Fædrelandet,

Han ſelv ſom Dffer faldt.

Alcina.

Nu, og hans Søn,
Som af hans Hustru, Keiser Ottos Datter,
Blev født, da Faderen var død?

Morgana.

Clotaldo

Du mener?

Alcina.

Netop ham.

Morgana.

Min er ei Skylden,

Af end han lever; dog han er ei farlig.
Hans Moder, Alda, vilde flygte med ham
Til Keiser Ottos Hof, for der at skaffe
Den spæde Søn et Fristed, hvorfra siden,
Naar han blev voksen, hjem han kunde vende
Til sine Fædres haardt betrængte Throne.
Hun gif ombord; da reiste jeg en Storm;
I trende Dogn blev Skibet tumlet om,
Det fløi fra Adriaterhavets Bølger
Til Strædet ved Messina. Flux en Taage
Jeg udgjød, hvorved Rysterne sig skjulte,
Saa Styrmanden ei vidste, hvor han var.
Men over Taagen paa den klare Himmel
Jeg tryllede Livornos Billed frem.
"Ha!" raabte Mandskabet, og jubled høit:
"Endt er vor Nød! Her er Livornos Havn!"

Da styrede man Coursen mod mit Lustsyn,
 Men Synet stod just over Scyllas Klippe,
 Dg Skibet stødte mod dens haarde Barm,
 Dg splintredes, og Alle sank i Bølgen.
 De trætte Mænd anstrengte sidste Kræfter,
 Dg vilde svømme til den nære Kyst;
 Captainen havde grebet Aldas Haand,
 Dg svømmede med hende rask; men Strømmen
 Drev Alle mod Charybdis; i dens Hvirvler
 Enhver blev dragen ned paa Havets Bund,
 Som Bytte for de graadige Polyper.

Ulcina.

Men Barnet?

Morgana.

Barnet, hvem en ukjendt Magt
 Maaskee beslytter, frelstes ved Catania;
 En Kasse, det var lagt i, drev iland.
 Der fandt en Fisser Drengen, tog ham til sig
 Som eget Barn, og døbte ham Clotaldo;
 Nu er han voksen, aner ei sin Herkomst.

Ulcina.

Men har ei Naboer paa Stedet sagt ham,
 At ei han er en Søn af denne Fisser?

Morgana.

Han er ei længer i Catania;
 Da han endnu var spæd, drog Pleiefad'ren
 Til Landets vestre Kyst; tæt ved Trapani

Han fæsted Bo; han loffedes derhen
 Af Vesterfystens herlige Coralsfangst.

Alcina.

Men skal Clotaldo da gaae fri?

Morgana.

Vist ikke!

Kun har jeg hidtil ei ham kunnet ramme.
 Han er ei Fisker, som hans Pleiefader,
 Han gaaer ei ud paa Søen, og du veed,
 Paa Landet kan jeg blende, men ei myrde.

Alcina.

Men jeg da? Jeg?

Morgana.

Ja! han kunde loffes

Bed Elstov til din D, og derpaa kunde
 Du trylle ham til Træ, som alle Dine.
 Men sæt, at Magten, som bestjærmer ham,
 Er Troldqvinden Melissa? Mindes du,
 Hvorledes hun Ruggiero gav en Ring,
 Som, naar han bar den, viste ham det Sande
 I hvert et Blendværk?

Alcina.

Huff mig ei derpaa!

Morgana.

Da saae han, du var gammel, du var hæslig,
 Og at din Skjønhed kun var Trolddom. Derfor
 Han flygted bort.

Alcina.

Ha ti, Morgana, ti,

Hvis ei du tale kan med meer Forstand!
 Hvem fik Ruggiero Ringen af? Melissa,
 En Troldqvinde, det var, som gav ham den;
 Forheret var den; kun ved Trolddomskunst
 Han saae mig hæsliq, uden Trolddom sjon.
 Og tro kun ikke, jeg Clotaldo loffer
 Hid til min D; nei han er mig forhadet,
 Men jeg maa elste Den, som jeg skal loffe.
 Men du, som handle kan imod dit Hjerte,
 Du, som kan være falsk og lade venlig
 Mod Den, du hader, du maa hjelpe mig.

Morgana.

Det skal jeg gjøre, og jeg har alt gjort det.

Alcina.

Hvorledes?

Morgana.

Vil du vide det?

Alcina.

D tal!

Morgana.

Kylig fra mit Slot i Skyen
 Saae jeg over Landet ned,
 Og mit Blik faldt paa Clotaldo,
 Vandrende ved Havets Bred,
 Hjerens paa Barretten vaied,

Om hans Skulder Harpen hang,
 Binden legte med dens Strænge,
 Loffed dem til liflig Klang.
 Og en guldbeslagen Kasse
 Bar han i den ene Haand;
 Med den anden han sig støtted
 Paa en lang og smækker Vaand.
 Veien dreied nu fra Stranden,
 Til en Fjeldegn førte den,
 Som af sorte Graner dæktes,
 Hvor end Diet vendtes hen;
 Over Toppen Ravne svæved
 Med en hæsliq Barselsang,
 Vandfald styrted ned fra Klipper,
 Skummende med selsom Klang.
 Som ad disse skumle Steder
 Driftig Unglingen nu drog,
 Pludselig en Røverbande
 Kreds om Vandringssmanden slog.
 Denne, som var uden Bærge,
 Maatte, nødt ved Overmagt,
 Afstaae Kassen, som han skulde
 Til Palermo have bragt.
 Man den aabned; af Coraller,
 Dyre som det dyre Guld,
 Funklende med rødlig Lue,
 Bar den rige Kasse fuld.
 "D berøv, berøv mig ikke

"Denne Skat!" — saa lød hans Raab —

"Disse blendende Coraller

"Er mit Hjertes bedste Haab.

"Til Prindsessen jeg dem bringer,

"De skal favne hendes Arm,

"Slynge sig om hendes Midie,

"Gynge sig paa hendes Barm,

"Hænge som en Purpurdraabe

"Under Drets Lillieblad,

"Snoe sig, hvor de hvide Fingre

"Søsterligen stilles ad." —

Men da lød en Skoggerlatter

Fra den hele Røverflof:

"Du kan troe, Prindsessen eier

"Af Coraller meer end Hof;

"Men vi Stakler vi kan trænge

"Til det Lidt, som vi kan faae;

"Naar vi Skatten maae beholde,

"Uforstyrret kan du gaae.

"Taf din Gud, at vi dig sparte,

"Og at Livet du beholdt

"Og den Harpe, som du bærer,

"Og hvoraf du lader stolt." —

Røverskaren gif med Byttet,

Ene nu Clotaldo stod,

Vendte med fortvivlet Hjerte

Sig omkring paa flygtig Fod;

Til sit Hjem han vilde drage,

Ikke til Palermo gaae;
 Snart af Mathed dog han segned,
 Sønnen paa hans Die laae.
 Men da sendte jeg en Sylfe,
 Til ham ned; med varsom Haand
 Om den Sovende paa Græsset
 Billed hun et gyldent Baand,
 I hvis Midte var en Perle
 Tusind Gange mere værd
 End de prægtigste Coraller,
 Vorende paa Dybets Træer.
 Da han vaagned, han forbaustes:
 "Til Palermo gaaer jeg hen,
 "Perlen er Prindsessen værdig,
 "Jeg vil bringe hende den." —

A l c i n a.

Er det saadan, at du straffer
 Den forhadte Stammes Søn?
 Mig, Morgana, forekommer
 Straffen suarere som Løn.

M o r g a n a.

Saa dig synes, men du feiler.
 Biid, Clotaldo han er ei
 Farlig for os; som i Dromme
 Vandrer han sin stille Vei.
 Ei den travle Drift ham loffer,
 Dg ei heller Vrens Røst;

Til de Nydende han hører,
 Men hvad er hans Nydens Lyst?
 Kun at drømme, kun at sværme,
 Sandhed gaaer hans Blik forbi;
 Hvad han lever for, det er kun
 Kjærlighed og Poesie.
 Men blandt alle Trylleblomster,
 Som paa Drømmens Himmel groe,
 Er der ingen vel, der falmer
 Let og snart som hine to.
 Derfor er han min for stedse,
 Han er hildet i mit Ræt,
 Illusionen har ham fanget,
 Og at nære den er let;
 Derfor styrker jeg hans Elskov
 Til Palermos Lillievand,
 Og har skjænket ham en Gave,
 Han som Offer bringe kan.
 Men forresten, maa du vide,
 Perlen har en magist' Vand,
 Som til Illusioners Verden
 Fængsler ham med nye Baand.
 Altsaa seer du, jeg har ikke
 Løftet glemt, som jeg dig gav. —
 Nu farvel! jeg gaaer tilbage
 Til min Lust og til mit Hav.

Alcina.

Tak! Farvel! Dit Ord mig trosted.

Morgana.

Vi skal sees om føie Tid.

(Kalder.)

Sylfer!

Alcina (ligeledes.)

Feer!

Begge.

Kommer hid!

Fjerde Scene.

De Forrige. Feerne og Sylferne.

(Morgana og Sylferne gaae i Baaden, Alcina ledsager Morgana til Flodbredden.)

Chor af Feerne og Sylferne.

Farvel, farvel!

Vor Afsted toner i rodmende Qveld.

Paa vuggende Bunde

Bed grønnende Strande

Gaaer Farten med Lyst og med Held.

(Morgana og Sylferne røe bort.)

Tredie Act.

Slotshaven i Palermo.

Paa den ene Side Indgang til en Floi af det hertugelige
Pallads.

Første Scene.

Clotaldo allene. Han bærer sin Harpe om Skulderen; Perlen
med dens Guldbaand holder han i Haanden, og betrag-
ter den.

Clotaldo.

D Perle! høist vidunderlige Perle!
Din sjeldne Skjønhed har jeg strax erkjendt,
Dg dit umaadelige Værd ei mindre.
Dg dog har du endnu en bedre Skjønhed
End den, en Kjender seer, et større Værd
End Juveleren aner. Vist en Gave
Du være maa fra gode Feers Rige,
Af Sønnen bragt den Drømmende paa Jorden,
Thi magist er den Glands, hvormed du blander.
D du er selv en sjøn Fata Morgana!
Din Skal er Himlens Bue, spillende

Med alle Perlemorets rige Farver,
 Lig Skyer i forskjelligste Belysning.
 Og mellem Skyerne der staaer et Luftsyn, —
 Ei af et Slot, ei af en Stad paa Jorden,
 Ei af Palermo, nei, men af det Bedste,
 Det Skjønneste, som Slot og Stad besidde,
 Det Edleste, Palermo har i Cie:
 Af Margaritas englehulde Nafsyn.
 Det svæver mellem disse Regnbu'-Straaler,
 Et Englehoved ligt imellem Skyer;
 Det vugges paa den blanke Perleflade,
 Det nikker og det smiler mig imøde.
 Ei selv den største Kunstners Pensel mægter
 At skjænke sine Billeder det Liv.
 Og jeg, jeg skulde stille mig ved dette
 Fortryllende Portrait, den dyre Perle,
 Hvis rette Værd ei Andre vilde satte?
 Nei aldrig! — Held mig, at det end er Tid!
 Alt staaer jeg jo ved Maalet for min Vandring,
 Ved Hertugens Pallads, hvorhen jeg bringer
 Som Offer denne kostelige Skat.
 Men nu, nu vil jeg selv beholde den,
 Og holde fast paa den, som paa mit Liv,
 Og ikke stilles fra den før i Døden.

(Han bliver staaende i Betragtning af Perlen, og bemærker ikke
 Prindsesse Margarita, som kommer fra en Sidegang i Haven,
 for at gaae ind i Palladset.)

Anden Scene.

Clotaldo. Margarita.

(Margarita standser, idet hun seer Clotaldo.)

M a r g a r i t a (affides.)

En Troubadour? Clotaldo! det er ham!

(Ganste sagte, idet hun staaer og betragter ham.)

"See, det er Skærsommer,

"Stemt er Harpens Stræng;

"Blomsterfaren kommer

"Over Mark og Eng."

C l o t a l d o,

(idet han seer hende.)

Prindsessen!

(Knælende.)

Tilgiv, o Fyrstinde,

Den Driftige, som træder uanmeldt

Herind i denne Helligdom!

M a r g a r i t a.

Staa op!

(Clotaldo reiser sig.)

En Sanger er velkommen ved vort Hof.

Hvad er et Hof vel uden Poesie?

En natlig Himmelhvælving, uden Stjerner,

En majestætisk Granstov, uden Fugle.

Med Sommertidens rige Blomstergave

Hvert Bed er smykket i Palladssets Have,

Men først naar Digtkunstens Gave kommer,

Da først man tænker: "See, det er Skærsommer."

Clotaldo.

Er Poesien Sommertid for Sjælen,
 Naar er det Sommer da for Poesien?
 Ei da, naar Alt er grønt, naar Blomster mylre,
 Thi Blad og Blomst om Harpens Stræng sig snøer,
 Dg beder: Giv mig Sjæl og laan mig Ord! —
 Men naar et skjønt, et ædelt Billed sænker
 Sig fra sin Himmel til et jordist Blik,
 Dg Sjæl og Ord til Poesien skjænker,
 Da synger den med Gaven, som den fik:
 "See, det er Skærsommer."

Margarita.

"Stemt er Harpens Stræng;
 "Blomsterfaren kommer
 "Over Mark og Eng."

Clotaldo.

D søde Gjenlyd af en svunden Sang,
 Forskjønnende, forstærkende dens Klang!
 "Skjønnest blandt de Skjønne
 "Een dog blomstrer nu:
 "Jomfru i det Grønne,
 "Margarita, du!"

Margarita.

"Brudelys paa Mose
 "Straaler som en Sol,
 "Dg Provences Rose
 "Paa sin Dronningstol."

Clotaldo.

Bliv ved! bliv ved!

Margarita.

Jeg husker ikke Mere

Dog jo, jeg husker det, men helst mit Dre
Af selve Sangeren vil Sungen høre.

Clotaldo.

"En dog snart er savnet

"Midt i Floras Favn:

"Tusindskjøn er Navnet,

"Margaritas Navn."

Margarita.

Bliv ved! bliv ved!

Clotaldo.

Jeg husker ikke Mere,

Bed Synet af den Gjenstand, jeg besang,
Forstummer Ordet, tier Harpens Klang.

Da jeg voved at besynge

Eders Skjønheds hulde Magt,

Stod jeg ukjendt, fjern, forsagt,

Som den Sidste i den Klynge,

Der om eders Glands holdt Vagt.

Allt, hvad eders Navn, det skønne,

Kan betegne ved sin Lyd:

Asterdronningen fra Syd,

Perle, Jomfru i det Grønne,

Tusindskjøn og Tusindsfryd, —

Alt jeg samlede i mit Minde,
 Og til Rimet knyttede det,
 For i hvert et Aandedræt
 Til mit Død at kunne binde
 Eders lignende Portrait.
 Ofte lod mit Dvad fra Læben,
 Stille, med uhorlig Røst,
 Naar af Længsel slog mit Bryst,
 Naar min uforstaaede Stræben
 Sværmede fra Vest til Øst;
 Og bestandig bragte Dvadet
 Dette Billed, som ei svandt,
 Som jeg snart paa Bølgen fandt,
 Snart paa Blomsten, snart paa Bladet,
 Snart paa Skyens Purpurkant.
 O! men nu, da jeg er stillet
 For jert Bliif og staaer jer nær,
 Har mit Dvad ei længer Værd,
 Falmer dette Blomsterbilled
 For det sande Rosenstær.
 Kan end Skyen med det flyve,
 Blomst og Blade det fornye,
 Bølgen, præget af det, flye, —
 Dog tilsammen Alle lyve,
 Bølge, Blomst og Blad og Sky.
 Dunkelt kun Naturen tegner
 Mandens selvbevidste Magt;
 Hvert Forsøg er mat og svagt;

Mod et sjælfuldt Die blegner
 Al dens rige Farvepragt.
 Hver en Blomst jeg bort vil tage,
 Som i Rimets Bed var sat;
 Ene Perlen er den Skat,
 Det beholde skal tilbage,
 Af sin Blomsterflor forladt.

(Betragtede Perlen, som han holder i Haanden.)

Perlens Billed kan ei lastes,
 Ene Perlen kan formaae
 Dette Udtryks Liv at naae.

M a r g a r i t a.

Men hvorfor, naar Alt forkastes,
 Skal en Perle Prisen faae?

C l o t a l d o.

Ei enhver, men ene denne,
 Som jeg holder i min Haand,
 Truffen paa det gyldne Baand;
 Ene den jeg kan erkjende,
 Som et Speil af eders Haand.

M a r g a r i t a.

Dg hvordan?

C l o t a l d o.

Thi uden Mage
 Er den Skjønhed, som den har,
 Dg den vidner aabenbar:
 Ingen anden er tilbage,
 Som med den blev til et Par;

Ene denne bør man kalde
 Margarita, thi enhver
 Anden kommer den ei nær,
 Den er eneste blandt alle,
 Som i Skjønhed, saa i Værd.
 Og dog er den kun et Billed;
 Hvo den sande Gjenstand seer,
 Hylder Billedet ei meer,
 Om det end er forestillet
 Hof saa ligt, som her det sseer.
 O, saa tillad, at jer Slave,
 Hvad ved Lyffens Gunst han fik,
 Dffer i det Dieblif,
 Da Enhver sin bedste Gave
 Bringer efter gammel Skif.
 Ak! til Perlens Billed lænket
 Var min drømmende Natur;
 Nu, i Virkeligheds Buur
 Er jeg, naar den bort er skjænket,
 Kun en fattig Troubadour.

(Han overrækker Margarita Perlen.)

M a r g a r i t a,

(idet hun tager den og betragter den.)

Men naar J beholder denne,
 Er J rig som Jaa.

E l o t a l d o.

I gaar

Saa jeg tænkte; nu formaaer

Jeg for Rigdom ei at kjende
 Hvad i Billeder bestaaer.
 Lad da denne Skat i Kronens
 Gyldne Midte fattes ind;
 Frigjort føler jeg mit Sind,
 Naar jeg offerer Illusionens
 Blendværk for det sande Skin.

Chor af Sylfer (bag Scenen.)

Bee! bee! bee!

Margarita.

Hør! det sukker i Naturen.

Clotaldo.

Hvilken Klang? hvad Trolddomsmagt?

Margarita.

Dog jeg tager uforsagt
 Gaven, som mig Troubadouren
 Med Skærsommers Tid har bragt.

Sylfer (bag Scenen.)

Bee!

Clotaldo.

Atter denne Tone flinger!

Margarita.

Gjennem Luften lyder Bee!

Clotaldo.

Mon vi stufes af en Bee?

M a r g a r i t a.

Perlen jeg min Fader bringer,
 For at han dens Værd maa see.
 Naar I kommer saa tilbage,
 Vil hans Hjerte, frit for Tvang,
 Til at lønne føle Trang.

Sylfer (bag Scenen.)

Ve!

M a r g a r i t a.

Tredie Gang den samme Klage!

C l o t a l d o.

Samme Klage tredie Gang!

(Margarita gaaer ind i Palladset, Clotaldo iler bort til den modsatte Side.)

Credie Scene.

Nogle Sylfer komme hurtig ind paa Scenen.

Første Sylfe.

Ve! ve! ve!

Han har offret det tryllende Billed,

Bed den magiske Gave sig skillet!

Illusion har han offret for Virkelighed!

Nu afsted til vor Dronning! hun ikke det veed.

Anden Sylfe.

Men endnu der dog Intet er tabt;

Han en ny Illusion har sig skabt.

Hvad er Kjærligheds Tanke vel Andet

End en Fata Morgana paa Vandet?

Første Sylfe.

Det er sandt; men afsted over Strand!

Anden Sylfe.

Ja, vort Budskab vi bringe paa Stand!

Chor.

Vee! vee! vee!

(De ile bort.)

Fjerde Scene.

Arlecchino, i Hofdragt af sort Atlask, med sorte Skoe, sort Hat med sorte Fjer, samt Ridderkappe af spraglede Farver, kommer, holdende et lille Speil, som han betragter sig i.

Arlecchino.

Γνώθι σεαυτόν, det hedder: Kjend dig selv, —

Et gyldent Valgsprog, som jeg aldrig svigter.

Det gjælder for Enhver, men fremfor Alle

For Digteren, og jeg, ja, jeg er Digter.

Jeg har saa længe været Intendant

For alle Kunst-Anstalter i Palermo,

At jeg tilsidst fik Blod paa Tand, og fatted

Det Forsæt, selv at producere Kunsten.

Det er bekjendt, at Appetiten kommer,

Saa snart man spiser; og det hedder ogsaa:

Bind Munden ei paa Dren, som har tørstet.

Og naar man daglig Kunstværker maa ssee,

Saa faaer man Lyst — ei til at ssee Mere,

Nei, tusind Tak! — men til at producere.

At nyde Kunsten, det er kun at tørste,

Det er et lydigt Arbeid, som gjør træet;

Men producere den, det er at herste, —
 Igrunden er det ogsaa nok saa let.
 Oprigtig talt — og det var ikke rigtigt,
 Om til mig selv jeg talte uoprigtigt —
 Jeg ønsker, vil jeg rigtig mig randsage:
 Gid Fanden hvert et fremmed Kunstværk tage!
 Kun hvad jeg selv har gjort, kan mig behage.
 Det kjeder, i Beundring sig at tabe;
 Det er dog noget Andet, selv at skabe,
 End i en Andens Værk sig at forgabe! —
 Men Kunstneren, men Digteren maa vende
 Indad sit Syn, og lære sig at kjende.
 Det gjør jeg troligt. O du lille Speil!
 Viis mig hver Dyd, jeg har, som og hver Feil!
 Lær mig at fatte dette dybe Bæsen,
 At læse Skriften paa mit Ansigts Bog,
 Begribe Panden, Munden, Diet, Næsen;
 Gjør Arlecchino til en Psycholog!

(Bliver staaende med Speilet for sit Die.)

Femte Scene.

Arlecchino. Pierrot, i Hofdragt af hvidt Atlast, med Ridder-
 kappe af samme Stof og Farve, med stærkt pudret Haar,
 hvid Hat med hvide Fjer, og med hvide Skoe, kommer ind,
 sigende i et Telescop, som han holder op i Luften.

Pierrot,

(idet han gaaer med Telescopet for Diet.)

Nei, jeg kan ikke see Noget; det opløser sig bestan-
 dig i en Taage.

(Han stæder mod Arlecchino.)

Arlecchino.

Dg I selv gaaer nok ogsaa i Taaget.

Pierrot.

Om Forladelse! Men det er jeres egen Skyld. Hvad bestilte I der?

Arlecchino.

Jeg fordybede mig i min Selvbetragtning.

Pierrot.

Ja det er hele Ulykken. Ifald I, saaledes som jeg, havde Opmaerkksomheden henvendt paa de ydre Gjenstande, og ikke paa jer selv, saa havde I seet mig komme, som en ydre Gjenstand, og I var da gaaet afveien.

Arlecchino.

Hvilken Snak! Dersom I virkelig havde Opmaerkksomheden henvendt paa de ydre Gjenstande, saa maatte I jo have bemærket mig, som en ydre Gjenstand, og havde da ikke behovet at rende mig paa Ermet.

Pierrot.

Herr Intendant! Skulde jeg mod min Billie have gjort noget Upassende, da beder jeg meget om Undskyldning.

Arlecchino.

Allt forladt, gode Præsident, thi Alt vel betænkt, bør vi To være eet Legeme og een Sjæl; vi bør, som man siger, slaae vore Pjalter sammen. Det er en stor Lykke, at I beskæftiger jer ene og allene med de udvortes Gjen-

stande, med Naturen, ligesom jeg ene og allene med det Indvortes, med mit Jeg; thi naar man nu adderer vore forskjellige Bestræbelse

Pierrot.

Det gaaer ikke an; til Additionen udfordres fælleds Benævnelse, men det Indre og det Ydre ere modsatte Benævnelser. Jeg kan ikke sige, at tre Jaar og to Aar ere fem.

Arlecchino.

Jeg beder om Forladelse, I kan sige, at det er fem Stykker Dvæg. Bestræbelsen mod det Indre og Bestræbelsen mod det Ydre ere begge To Bestræbelse.

Pierrot.

Ja, det er sandt, I har Ret.

Arlecchino.

Naar man altsaa adderer vore modsatte Bestræbelse, saa udkommer en Sum, der ikke er mindre end den hele væsentlige menneskelige Stræben her paa Jorden. Jeg repræsenterer Idealiteten, og I Realiteten; et Tredie gives ikke; vi To ere Alt, at sige, naar man lægger os sammen.

Pierrot.

O hvilken stolt Tanke! Vi To ere Alt. Lad mig omfavne jer!

Arlecchino.

Med Glæde! Lad Idealiteten kysse Realiteten. Nu ere vi det Absolute.

Pierrot.

Et Dieblif, Signor Arlecchino! Lad ikke eders Phantasi overflyve eders Forstand! Det Absolute kan aldrig realiseres af endelige, jordiske Væsener; man kan kun nærme sig dertil i den evig fortsatte Fremgang mod den uopnaaelige Fuldkommenhed. Betænk, at om vi end holde hinanden nok saa fast, saa falde vi dog aldrig sammen til eet Væsen. Vi blive aldrig til en eneste graa Figur, uagtet I er sort og jeg er hvid.

Arlecchino.

I har Ret, Signor Pierrot! Men mod den inderlige Sammensmeltning ville vi evig stræbe, mod det Graae, mod Idealet.

Pierrot.

Ja Idealet, det evig uopnaaelige! (Tager Hatten af.)
Tag jeres Hat af, Arlecchino!

Arlecchino,
(tagende sin Hat af.)

Det er ikke meer end billigt.

Pierrot,
(sættende Hatten paa.)

O hvilket Dieblif i mit Liv!

Arlecchino (ligeledes.)

Og i mit! — Men hør nu, Signor Pierrot! Hvad var det, I saae efter, da I kom herind og figede i Telescopet?

Pierrot.

Jeg saae efter en Fata Morgana, som viste sig paa Himlen. Jeg vilde forsøge paa at gennemtrænge hende ved Hjælp af skarpe Glas, for om muligt at komme efter, hvori dette Phænomen egenlig bestaaer. I Videnskaber-nes Selskab, hvori jeg er Præsident, har jeg ifinde at forelæse en Afhandling om denne Gjenstand.

Arlecchino.

Ja, det er sandt, I er jo Meteorolog. Kom I da ud af det?

Pierrot.

Denne Gang ikke; det opløste sig i lutter Taage. Men jeg taber ikke derfor Modet. Vi Naturkyndige maae atter og atter gjentage vore Observationer og Experimenter, for at påse, om vi ikke engang kunne overrasse Naturen i et ubevogtet Dieblif, naar den er ligesom i Regligé, og uden alle Kunstner viser os, hvorledes den virkelig er skabt.

Arlecchino.

Jeg for min Part seer hellere Naturen, naar den har sit Snørlov paa og er pyntet. Et Phænomen som Fata Morgana bør, efter min Mening, snarest betragtes fra den æsthetiske Side, som Noget, der paa en behagelig Maade afficerer vor Sandselighed. Er det ikke en sjøn, en æsthetisk rigtig Tanke, at det er en Fee, der frembringer disse farvede Luftsyn?

Pierrot.

O Snaf! det er jo Berne-Eventyr.

Arlecchino.

Men det er dog skjønt.

Pierrot.

Skjønt? Ja saamænd Ja, skjønt er det vel sagtens, men sandt er det ikke.

Arlecchino.

Det skal det heller ikke være. Glem ikke, at I beholder den hele Sandhed for eders Betragtning, og jeg den hele Skjønhed for min.

Pierrot.

I har Ret, jeg glemmer bestandig, hvorledes vi have deelt med hinanden. Alt, hvad der vedkommer mig, er uskjønt.

Arlecchino.

Alt, hvad der vedkommer mig, er usandt.

Pierrot.

Saaledes skal det være. Saa kommer den Ene ikke den Anden for nær.

Arlecchino.

Eders Haand derpaa!

Pierrot.

Her er den.

(De trykke hinanden i Haanden.)

Arlecchino.

A propos, min Ven, I er jo Meteorolog, som sagt?

Pierrot.

Ja, jeg har især gjort Meteorologien til mit Fag, fordi denne Videnskab endnu kun er i sin Barndom.

Arlecchino.

Saa lad mig da gjøre jer et Spørgsmaal. I maa vide, at jeg imorgen agter at foretage en Tour paa Landet. Vil I være saa god at sige mig, hvorledes Veiret bliver imorgen?

Pierrot.

Min heistærede Ven! Jeg gjentager hvad jeg nylig gav mig den Frihed at sige, nemlig at Videnskaben endnu er i sin Barndom. Hvad Veir vi skal faae imorgen, kan hverken jeg eller nogen Dødelig sige jer. Men jeg har i mange Aar gjort omhyggelige Observationer, og kan derfor sige jer, hvorledes Veiret paa samme Dag har været for eet, for to, for tre, for fire, for fem Aar siden.

Arlecchino.

Ja hvad kan det hjælpe? Jeg bryder mig ikke om det Veir, som har været, men om det, der skal komme.

Pierrot.

Bed Induction og Analogie kan man undertiden slutte fra det Forbigangne til det Tilkommende.

Arlecchino.

Ja det er en anden Sag; saa lad høre.

Pierrot.

Seer I, det er imorgen den 15de. Paa den 15de for et Aar siden var det Regnveir; for to Aar siden Solskin; for tre Aar siden først Regnveir, siden Solskin; for fire Aar siden først Solskin, siden Regnveir; for

fem Aar siden hverken Regn eller Solskin. Længer gaae mine Observationer ikke tilbage i Tiden.

Arlecchino.

Hvad tør man da slutte om imorgen?

Pierrot.

At det vil blive Regn og Solskin paa eengang, thi det er den eneste Combination, som nu er tilovers i dette Ambespil; men, som sagt, stole paa det maa I ingenlunde, thi ligesom vor Kundskab i Almindelighed kun er Styrværk, saa gjælder det især i Meteorologien. I det Hele ere vi endnu meget langt fra at kunne forudsige Veirliget for visse bestemte Dage. For længere Perioder bliver det strax lettere. Saaledes vil Resten af denne Sommer efter al Sandsynlighed blive baade varm og fugtig, thi hidtil har Middelfstanden saavel af Temperatur som af Vandmængde

Arlecchino.

Tænk ikke mere paa Middelfstanden, thi der kommer Hertugen med hele Hoffet.

Sjette Scene.

De Forrige. Dionisio, Margarita, Monzo og Lotario komme fra Palladsset.

Dionisio

(betragtede Perlen, som han holder i Haanden.)

Nei! slig en Skat er aldrig seet paa Jorden!

Den Perle, som Egypterdronningen

Cleopatra lod smeltes i sin Viin,
 Dengang hun bød Antonius Velkommen,
 Var ei saa stor, saa kostbar ei som denne.
 O den er Millioner værd! Ei sandt?

Alonzo

(betragtede den i Dionisios Haand.)

Jeg tænker ei saameget paa dens Værd,
 Som paa dens underfulde Pragt og Glænde.
 Jeg tænker paa, hvorledes den vil spille
 I Midten af en gylden Tyrstefrone.
 Ei sandt, Lotario?

Lotario.

Jo, høie Herre,
 Den er en sjelden Skat i Kronens Ring.

Pierrot.

En Perle?

Arlecchino.

Tør man eders Naade spørge....

Dionisio.

Ah! er I der, Pierrot med Arlecchino!
 Nu, det er godt; jeg længtes efter jer,
 For jer at vise denne Sjældenhed,
 Og høre jeres Mening. Seer, beundrer
 Naturens Mesterstykke!

Pierrot.

Lillad, Herre,
 Alt jeg maa see den først, fordi Naturen
 Med sine Mesterstykker er mit Jag.

Arlecchino.

Tillad, at jeg seer først, fordi Beundring
Er mit, men ikke hans bestemte Sag.

Pierrot.

Var det et Kunstværk, saa blev I den Første;
Ved et Naturproduct er Rangen min.

Dionisio.

Forliges broderligt, og seer paa eengang,
Dg siger Hver sin Mening, Arlecchino
Om Skjønheden af Perlen, men Pierrot
Om dens Naturbestaffenhed og Værd.

(Han rækker Haanden ud, holdende Perlen i Snoren. Arlecchino
og Pierrot betragte den.)

Arlecchino.

Begeistring! Ild, som ulmer i mit Bryst!
Bryd ud og staf dig Udgang i min Røst!
Ja, det er Skjønhed, Skjønhed uden Mage,
Som hvert Gemyt æsthetisk maa betage.
Det Skjønhed er! jeg kan ei sige Meer,
Om fra idag jeg til imorgen seer.
Hver nærmere Bestemmelse maa vige
For een allene: Skjønhed uden Lige.
Naar Kjenderen er rigtig passionneret,
Saa bliver Dommen aldrig motiveret.
Men det er vist, at eied Verden sjorten
Af Underværker — syv dog har den blot —
Var denne Perle Prisen. Kort og godt,

For Perlen føler jeg saa varmt, saa flot,
Saa helligt, som om selv jeg havde gjort 'en.

Pierrot.

Er I færdig?

Arlecchino.

Ja.

Pierrot.

Saa kommer Touren til mig. Hvad jeg har at sige ved denne Leilighed, er ikke Stort. Naturvidenskaberne ere, tiltrods for de Fremstridt, de have gjort og daglig gjøre, dog i flere Henseender endnu saa langt tilbage, at der er Meget, hvorpaa man ikke kan give tilstrækkelig Bessed. Men ved den i al Evighed fortsatte Fremgang mod det store Maal vil det bestandig blive bedre og bedre. Hvad Perler i Almindelighed angaaer, da ere de Naturfyndige ikke enige om Maaden, hvorpaa denne mærkværdige Frembringelse finder Sted. At Perlen avles i en vis Art af toskallede Conchylier eller Muslinger, er afgjort; men Nogle mene, at den er en Sygdom, en anomal Excrescens hos Dyret, medens Andre holde for, at en saadan Udvæert hører til Dyrets Natur, og ingenlunde maa betragtes som en Sygdom, hvorimod det er en daarlig Conchylie, en Canaille af en Musling, der ikke frembringer disse saakaldte Perler. Selv ere disse af meget forskjellig Størrelse og Værdi. De største, man hidtil har kjendt, vare saa store som en lille Baldnød eller et Dueæg. Men da nu nærværende Perle næsten er

faa stor som et Hønsæg og da den og da
den

Arlecchino.

Er I færdig?

Pierrot.

Nei, men det er det Samme.

Arlecchino.

(til Dionisio.)

Lillad mig, høie Hertug, jer at spørge,
Hvordan I fik den sjeldne Koffbarhed.

Dionisio.

Bed Himlen! Maaden, hvorpaa jeg har faaet den,
Er næsten saa vidunderlig som Perlen:
En Troubadour, som ei engang er Ridder,
En fattig Sanger, Digter hvad han er,
Har bragt min Datter den i Brudegave.

Pierrot.

En Digter? Er det muligt? Det er sjeldent,
At en Poet forærer Noget bort,
Undtagen sine Vers; og tænk nu, denne
Umaadelige Skat! Fra en Poet!

Arlecchino.

Hvor er han, denne mærkelige Digter?
Jeg tale maa med ham, han maa mig sige

Dionisio.

Jeg har alt sendt et Bud for ham at hente,
Thi fyrsteligt vil jeg belønne ham.

Lotario.

Det er vist ham, som kommer hist i Haven,
Thi om sin Skulder bærer han en Harpe.

Dionisio.

O hvilken ædel Anstand! Ridderlig
Er han i Afsyn, Gang og Miner.

Arlecchino.

Phenix

Iblandt Poeter bør man kalde ham.
O hvor jeg længes efter at erfare,
Hvorledes Poesiens Idealer
Forvandles kan til sliq Realitet!

Syvende Scene.

De Forrige. Clotaldo, som kommer ind og knæler for Hertugen.

Dionisio.

Nei, I skal ikke bøje Knæ; staa op!

(Clotaldo reiser sig.)

Og naar I nu modtaget har min Tak,
Min varme Tak for eders sjældne Gave,
Saa sig mig, hvem I er, hvorfra I kommer,
Og hvor I fik den kostelige Perle.

Clotaldo.

Min Hertug! Jeg er kun en Fiskerens,
Bartolomeo er min Faders Navn,
Han lever i Trapani; derfra kommer

Jeg til Palermo. Selv jeg — som I seer —
 Er Troubadour. Ved Hoffet i Toulouse
 Jeg nogle Aar har tilbragt; der jeg nød
 Den Lykke jer at see, min ædle Herre,
 Dengang I med Prindsesse Margarita
 Var i Besøg hos Grev Raimond.

Dionisio.

Hvorledes?

Og jeg, som ikke har bemærket jer!

Clotaldo.

Jeg var ei Riddersmand; kun sjernt i Klyngen
 Jeg stod, og voved ei at nærme mig.

Dionisio.

Hvad er jert Navn?

Clotaldo.

Clotaldo.

Dionisio.

Vel, Clotaldo,

Du skal ei længer ukjendt staae i Klyngen;
 Ved hvert et Hof skal du herefter nærme
 Dig til det Centrum, hvorfra Glandsen straal'er:
 Jeg hæver dig i Ridderstand, udnævner
 Dig herved til Baron.

Clotaldo (Enslende.)

O høie Herre!

Dionisio.

Ja knæl nu kun, thi dette Riddersværd,
Som selv jeg bærer, vil jeg skjænke dig;
Du føre det med Hæder.

(Tager sit eget Sværd ud af Skjærset.)

Margarita!

Før at forhøje denne Gaves Værd,
Saa lad den bringes ham af Skjønheds Haand.

(Giver Margarita Sværdet.)

Margarita

(idet hun giver Elotaldo Sværdet.)

Det faderlige Bud er let at lyde.
Den, som fortjener Sværd, skal Sværdet føre.

Elotaldo

(idet han springer op og befæster Sværdet i sit Skjærf.)

O Lykke, som jeg aldrig har fortjent!
Men jeg skal vide, Lykken at fortjene.
Bed dette Sværd skal jeg erindres om
Den Kamp, der for det Virkelige føres;
Dg Digteren skal i sin Billedverden
Ei være selv i Illusioner hildet,
Men kæmpe for den virkelige Sandhed.

Pierrot

(sagte til Arlecchino).

Forstod I det?

Arlecchino.

Kun halvt.

Pierrot.

Dg jeg slet ikke.

Arlecchino.

Det var vel dunkelt, men dog høit og skjønt.

Allonzo

(til Hertugen.)

J lønner fyrstelig; men altfor Meget
Er ikke sundt; et Ordsprog lyder saa.

Dionisio.

Hvad er for Meget for en saadan Gave?
Dæmp eders Frygt, Allonzo!

(Til Clotaldo.)

Hr. Baron!

Fortæl mig nu, hvorfra J Perlen fik.

Clotaldo.

Min ædle Hertug! Selv jeg ikke veed det.

Dionisio.

Hvordan? J veed det ikke.

Clotaldo.

Zhi isovne

Jeg laae, men da jeg vaagned op igjen,
Var denne Gave slynget om min Hals.

Dionisio.

Forunderligt!

Arlecchino.

Mærkværdigt!

Pierrot.

Curios!

Arlecchino.

Hvor sjønt! Ja, Lykken kommer, naar man sover;
 Da bringer Musen Digteren sin Gave.
 O! jeg skal sove, sove som en Steen,
 Gaae tidligt i min Seng, staae sildigt op,
 Og see at dromme mig til samme Lykke!

Clotaldo.

Jeg troer, en Fee har bragt mig denne Gave.

Pierrot.

En Fee! Nei, hvilken barnagtig Forklaring!

Arlecchino.

En Fee? Ja, hvorfor ikke? Det er yndigt!
 En Fee er en æsthetisk sjon Fiction.

Pierrot.

Men uden Sandhed.

Arlecchino.

Det kan gjerne være,
 Men den er sjon.

Pierrot.

Ja, deri har I Ret.

Dionisio

(idet han betragter Perlen opmærksomt.)

Bistnok er Perlen skjænket af en Fee;
 En Dødelig ei skaffer Sligt tilveie.
 Jo meer desuden jeg betragter den,
 Des klarere jeg skuer dens Magie:
 Den har en Glands, et ganste selsomt Spil;

Det er, som om den sjeldne Skat af Perle
 Indsluttet andre Skatte, nok saa store:

Den viser mig et Væld af Guld; det mylrer
 Bestandig frem i uafbrudte Straaler.

Dg seer jeg ret, er Guldet præget; ganske
 Det ligner Kuller af Ducater. Himmel!

Hvad er dog dette for et herligt Syn!

Hvad er vel mere sjønt at see, end Guld,

Dg hvilken anden Magt er stærk som Guldets!

See, Margarita, see!

Margarita

(efter at have taget Perlen og betragtet den.)

Ja, Guld jeg seer,

Men ei Ducater; nei det er en Harpe,

En gylden Harpe.

(Affibes.)

Gud! jeg seer Elotaldo!

Med Harpen svæver han paa Perlens Flade!

Dionisio.

Hvad har forstræffet dig?

Margarita.

Min Fader! Intet!

Dionisio.

Nei, præget Guld det er, og ingen Harpe.

See, Grev Alonzo!

Alonzo

(tagende Perlen.)

Ja, vel seer jeg Guld,

Men ei Ducater, og ei heller Harper.
 Det er en gylden Krone, som jeg seer,
 En Hertugkrone. Ha, hvor skøn, hvor pragtfuld!
 Hvor værdig for det Hoved, der engang
 Skal samle disse spredte Fyrstendømmer,
 Som Overhoved for Siciliens D!

Dionisio.

Hvor kan J tale saa? Betænk, Hr. Greve,
 At denne Samling er saa godt som skeet.
 Palermos Hertug, jeg, den Eneste,
 Som har en Hertugs Rang i hele Landet,
 Er Overhoved.

Alonzo.

Men betænk J selv,
 At vore Grever ere souveraine.

Dionisio.

Vel sandt, men de betale Skat til mig;
 — Dog, det er ikke værdt at stride herom,
 Thi Perlen har bedraget eders Die;
 Det er ei nogen Krone, som den viser.

Alonzo.

Det er en Krone.

Dionisio.

Lad de Andre dømme.

Alonzo.

See da, Lotario, og sig din Mening.

Lotario

(tagende Perlen.)

Jeg seer et gyldent Syn; men det er ikke
Ducater, Harper eller Hertugfroner.
Jeg seer en Maane.

Dionisio.

Hvad?

Alonzo.

En Maane?

Lotario.

Ja,

Halvmaanen seer jeg, Tegnet paa Mahomed;
Den svæver i en Sky; og bagved Skyen,
Som aabner sig, jeg skimter skønne Qvinder,
Som vinke til Prophetens Paradiis.

Alonzo.

Ha! hvilken Tale for en christen Ridder!

Lotario.

Undskyld, men jeg er nødt at tale Sandhed.

Dionisio.

Jeg troer, at I vil drille mig tilhobe;
Jeg har dog Dine, jeg kan selv dog see.

Alonzo.

Jeg ligeledes, derfor er jeg vis paa,
At jeg seer rigtigt.

Dionisio.

Siig da selv, Clotaldo,
 I, som har Perlen bragt og kjender den,
 Siig, hvad den viser!

Clotaldo.

Intet, høie Herre!
 For mig slet Intet. Jeg har eengang troet,
 At den et paradisisst Syn mig viste,
 Skjøndt ei mahomedansk; men nu erkjender
 Jeg klart, at kun det var et Synsbedrag.
 For mig er Trylseriet ganske borte.

Dionisio

(vegende paa Urlecchino og Pierrot.)

Til Lykke har jeg disse flogte Mænd,
 Som veed at dømme rigtigen om Alt,
 Fra Kunstens og fra Videnskabens Standpunkt.
 Betragter Perlen, siger eders Mening.

Urlecchino

(til Monzo.)

Tillad!

(Tager Perlen fra ham.)

Nei, det er mærkeligt!

Dionisio.

Hvad nu?

Urlecchino.

Ja, vel er Synet gyldent, som jeg skuer;
 Men hvad jeg seer, er kun mit eget Billed.

Alonzo.

Hvad hører jeg!

Urlecchino.

O vil I bare see!

Det ligner? ikke sandt? Fortræffeligt!

Det er mit eget, mit udtrykte Billed,

Men i den fineste Miniature.

Hvordan jeg dreier Perlen om, der spæver

En lille, nydelig Kunst-Intendant

Med spraglet Kappe her i gyldent Lys.

Pierrot.

Det er naturligt og forklares let,

Thi Perlen reflecterer som et Speil.

Dionisio.

Pierrot har Ret; Enhver kan vist i Perlen

Sit eget Billed see; men bag ved samme,

Hvad skues der? Hr. Præsident, af eder

Jeg vente bør den grundigste Forklaring.

Pierrot

(efter at have taget Perlen fra Urlecchino.)

Ja, det er Guld, man seer.

Dionisio.

Der kan I høre.

Alonzo.

O! derom er Enhver alt enig med jer;

Men hvilken Gjenstand er det?

Pierrot.

Ja lad see . . .

O Himmel! hvilket Skue for mit Blik!
Held mig, at jeg opleved denne Stund!

Dionisio.

Nu vel?

Alonzo.

Saa tal!

Lotario.

Lad høre!

Arlecchino.

Tal, Pierrot!

Pierrot.

Af! Mælet mig forgaaer, jeg Ord ei finder.
Jeg seer en Skrue.

Dionisio.

Hvad for Noget?

Alonzo.

Skrue?

Lotario.

En Skrue?

Arlecchino (affides.)

Han har selv en Skrue løs.

Pierrot.

Men ingen simpel og almindelig;
En gylden, en guddommelig! Jeg seer —
Af! Archimeds uendelige Skrue.

Dionisio.

Hvad er det for en Skrue, som J mener?

Pierrot.

Naadigste Herre! Jeg behøver ikke at lære jer, at Sicilien er stolt af at have frembragt den store Mechaniker Archimedes, som levede for over tusinde Aar siden. Nu vel, han har opfundet en Skrue, som er ganske anderledes end alle andre Skruer. Jeg forudsætter, at eders Naade veed, hvorledes en almindelig Skrue er beskaffen. J veed da, at man blot kan strue den ind til et vist Punkt, hvorpaa det stopper, og den kan da ikke komme længere. Den archimediske Skrue derimod er uendelig. Med den kan man blive ved at strue gennem Evigheders Evighed, i een Guddommelighed, og man faaer dog aldrig struet af.

Dionisio.

Hvad Opbyggeligt kan være deri?

Pierrot.

Naadigste Hertug! Indseer J ikke, at denne Skrue er et Sindbillede paa den menneskelige Videns Fremgang igjennem Evigheders Evighed til et i al Evighed uopnaeligt Maal? Ligesom Skruen borer sig ind i Træ eller hvad det kan være, saaledes borer vor Videns sig ind i Verden og dens Gjenstande, og kommer aldrig til noget Punkt, hvor den standser.

Dionisio.

(tagende Perlen fra Pierrot.)

Nok med disse Narrestreger!

Jeg vil ikke høre Meer.

Kun af Lyst til Strid I sige

Mig imod, det klart jeg seer.

Men jeg paastaaer: Perlen viser

Præget Guld; og jeg har Ret.

Alonzo.

Nei, en Krone.

Notario.

Nei, en Maane.

Pierrot.

Nei, en Skrue.

Arlecchino.

Mit Portrait.

Dionisio.

Tier, Alle!

Alonzo.

Bedste Hertug!

Stred vi herom, var det Skam;

Hver beholde kan sin Mening

Om hvad Perlen viser ham.

Det er ganske mig det Samme,

Om den viser præget Guld,

Eller Harper, eller Kroner,

Eller Maanens Halvpart fuld,

Eller eviglange Skruer,

Eller Arlecchino=Spring.

Helst jeg med Baronnen mener,

At den viser Jugenting.

For Enhver jeg gjerne viger,

Jeg vil være glat og fin;
Men tillad, at nu jeg Perlen
Tager, siden den er min.

(Vil tage Perlen ud af Haanden paa Hertugen.)

Dionisio, (trædende tilbage.)

Er den eders?

Alonzo.

Det forstaaer sig;

J har selv, min Hertug, sagt,
At den som en Brudegave
Nylig blev Prindsessen bragt;
Og da jeg Prindsessen ægter,
— Dertil har jeg eders Ord —
Er det mig, der Brudegaven
Gjemme bør, saavidt jeg troer.

Dionisio.

Men J tager fejl i Troen,
Aldrig faaer J Perlen fat;
Som et Kron=Regal den bliver
J mit Hertugdømmes Skat.

Alonzo.

Denne Dom er ikke billig;
Spørg Baronen, om han har
Perlen til Prindsessen skjænket,
Eller om til jer den var.

Clotaldo.

Jeg den offred til Prindsessen,
Som til høie Guders Magt

Man det Bedste bringer, Lykken
 I vor svage Haand har lagt.
 Aldrig dog i Brudegave
 Jeg den bragte.

Alonzo.

Hvorfor ei?

Clotaldo.

Saadan var min Hensigt ikke.

Alonzo.

Det er ligemeget.

Dionisio.

Nei,

Er den ikke Brudegave,
 Har I heller ikke Ket.

Alonzo.

Det gjor Intet her til Sagen,
 Og mit Ord bevises let:
 Ved Baronens sanddre Tale
 Sandhed nu for Dagen kom:
 Perlen er Prindsessen skjænkhet,
 Den er hendes Eiendom.
 Men naar jeg Prindsessen fører
 Til mit grevelige Huus,
 Hendes Eiendom med hende
 Vandre maa til Syracus.

Dionisio.

Aldrig! aldrig!

Alonzo.

Bedste Hertug!

J det ei forhindre kan.

Dionisio.

Troer J det? Saa see, hvorledes

Jeg forhindrer det paa Stand:

J skal ei min Datter ægte,

Selv jeg løser her det Baand,

Hvormed før min Naade knytted

Jer til Margaritas Haand.

Alonzo.

Ha hvordan! Det er ei muligt!

J vil lege med jert Ord?

Løftet krænke, som J gav mig?

Eder bryde, som J svøer?

Margaritha.

Takket være denne Perle!

Den har frelst mig, jeg er fri!

Clotaldo (affides).

Hun er fri! O skønne Perle,

Her du viser din Magie!

Dionisio.

Kan J høre? Selv hun siger,

At hun elsker eder ei.

Alonzo.

Men tilforn hun spurgetes ikke,

Fik ei Lov at sige Nei.

Bed en Datter I jer stiller
 Gjærne, det gjør ikke stort,
 Naar I Perlen kun beholder;
 Da er eders Lykke gjort.

Dionisio.

Ei, Forvorpne!

Alonzo.

Lad mig tale,
 Jeg har Meer at siøe jer.
 Eders Gjerrighed er Grunden
 Til den Strid, som føres her.
 Ha! men jeg formaaer at ramme
 Gjerrighedens Barm; jeg veed,
 Paa hvad Maade jeg kan pine
 Langsomt eders Gjerrighed:
 Thi herefter jeg betaler
 Ikke mere Skatten ud
 Til en Troløs, der har røvet
 Mig min Perle samt min Brud.

Dionisio.

Siden mine Feil I kjender,
 Det jer vistnok glæde maa,
 At til Gjengæld jeg kan siøe,
 Hvori eders Feil bestaae.
 Jeg er 'gjerrig? Lad saa være;
 Men ærgjerrig det er I,
 Og alt længe har I ønsket

For Tribut at vorde fri.
 Nødig vil I mig erkjende
 For den Første paa vort Land,
 Som af jer og alle Grever
 Aarlig Skat forlange kan.
 Eders Trudsel ei mig skræmmer,
 Thi hvis ei, som I har sagt,
 I betaler med det Gode,
 Skal jeg tage det med Magt.

Alonzo.

Godt! det hører jeg med Glæde.
 I vil have Krig? Velan,
 Derpaa skal det ikke mangle,
 Krigen skal I faae paa Stand.
 Jeg har hundrede Vasaller,
 Som kun vente paa mit Bud;
 Snart vi Alle fra Palermo
 Hente Perlen og min Brud.

Clotaldo.

Frække Praler! Stands din Tunge,
 Ellers gaaer det ikke godt;
 Her er Mænd, som kan forsvare
 Deres Land og deres Drot. —
 O min Hertug! I mig skjænked
 Eders blanke Riddersværd;
 Lad i Kamp for jer og Landet
 Mig nu vorde Gaven værd!

Alonzo.

Skal jeg Uqvemstaler høre
 Af en nybagt Riddermand?
 Troer en Dreng, at han kan føre
 Sværd og frelse Drot og Land?

Clotaldo.

Ha! ved Himlen!....

Dionisio.

Tier Begge!

Dg fra nu af intet Ord!
 Grev Alonzo, bort! Dg lad mig
 Ikke komme jer paa Spor!

Alonzo.

Jeg skal komme jer paa Sporet.
 Hermed Nok! Farvel! jeg gaaer;
 Bittert skal det jer fortryde,
 Naar I seer, hvad forestaaer.

(Gaaer hurtig ud, fulgt af Lotario.)

Ottende Scene.

Dionisio. Margarita. Clotaldo. Melechino. Pierrot.

Dionisio.

Han gaaer med Trudfler bort? — Skee hvad der vill!
 Min Datter har jeg reddet og min Perle.

Pierrot.

Af Herregud! Saa skal vi nu ha' Krig!
 Det standser vore Videnskabers Fremgang
 I den uendelige Progression.

Arlecchino.

Og Kunstens. Inter arma silent Musae.

Clotaldo.

I Krig først vaagner Manden til Bevidsthed,
 I Krig sig viser Digteren som Helt.

Arlecchino.

I troer?

Clotaldo.

Ja! Poesien er heroisk;
 Heroisk er alt Kampen for det Skønne.

Margarita.

Ja Krigen løser vore Baand. En Kvinde
 Kan selv i Krigen's Daad sin Frihed vinde.

Dionisio.

Saa lad os tage vore Forholdsregler.
 Forsigtighed dog gjælder det især.
 Min Datter jeg vel selv bestjærme skal;
 Men Perlen, dette kostbare Klenodie,
 Vil jeg i Ridderjalen opbevare,
 Og lade Bagten ved dens Port forstærkes.

(Til Arlecchino og Pierrot.)

Ger, mine troe og lærde Tjenere,

Her sætter jeg til Vagt for denne Skat;
J skal bevogte den ved Dag, ved Nat.
I Ridder salen skal I have hjemme,
Og for hver Skat, som hviler i dens Gjemme,
Men for den sjeldne Perle dog især
I borge med jert Hoved, Hver især!

(Gaaer bort med Prindsessen; de Andre følge.)

Fjerde Act.

Riddersalen paa Slottet i Palermo.

Paa Væggene hænge Portraiter af Riddere, hele Figurer i Legemsstørrelse. Tre af disse Malerier ere anbragte paa den Væg, som danner Baggrunden, og ere tilhyllede med Silkeforhæng, som kun lade de rige, gyldne Rammer tilsyne. Døre findes kun paa Sidesæggene. I Forgrunden ere hængte to simple Feltfenge for Arlecchino og Pierrot, een paa hver Side; og midt imellem Sengene er en Forhøining, hvorpaa staaer et gyldent Fad, paa hvilket Perlen hviler.

Første Scene.

Arlecchino og Pierrot, siddende Hver paa Kanten af sin Seng.

Arlecchino.

God Morgen, Pierrot!

Pierrot.

God Morgen (Bbet han reiser sig og træder frem.)

Men hvad er det for Snak! det er jo ikke Morgen, det er snarere Aften.

Arlecchino.

Åh ja! det er jo ogsaa sandt. Men jeg havde just faaet mig en lille Cuur.

Pierrot.

J sover for meget, Arlecchino!

Arlecchino.

Dg dog er jeg endnu aldrig vaagnet med et Perlebaand om Halsen.

Pierrot.

Ja, hvis J sover i den Hensigt, saa kan J vist blive ved at sove til Dommедag.

Arlecchino,

(idet han reiser sig og træder frem.)

Siig ikke det; Lykken kan ligesaavel komme til den Ene, som til den Anden.

Pierrot.

Tænk dog ikke saadant Noget for Alvor. Siig hellere, at J sover, fordi J fjeder jer; det er en gyldig og tilstræffelig Grund.

Arlecchino.

Ja, det veed Gud! den er meer end tilstræffelig. Det var ogsaa et fortvivlet Indfald af Hertugen at indeluttede os Dag og Nat i denne store Riddersal, hvor man bliver ganske underlig tilmode ved at være i Selskab med den ædle Hertugs høisalige Forfædre, som hænge her paa Bæggene og gloe herved, som om de havde isinde at staae ud af Kammerne og spadserer ned til os.

Pierrot.

J har en altfor levende Phantasie.

Arlecchino.

Det er umuligt. I min Stilling, i mit Jag kan jeg aldrig have den levende nok. I derimod maa see at kvæle den hos jer, lige til den mindste Gnist.

Pierrot.

Det bestræber jeg mig ogsaa for.

Arlecchino.

Og det lykkes jer herligt.

Pierrot.

Med alt Det kunde det i denne Eensomhed komme mig vel tilpas, ifald jeg, saaledes som I, var istand til at drømme og phantasere lidt; det vilde dog underholde mig af og til.

Arlecchino.

O det er en gyselig Underholdning! Misund mig den ikke.

Pierrot.

Ja, hvad Pøkker skal man tage sig til? Man seer ingen Mennesker, man hører intet Nyt. Er det ikke iafsten, at Baron Clotaldo har lovet at besøge os?

Arlecchino.

Jo, det er sandt! Han kommer for at see Ridderfalsen og alle dens Mariteter.

Pierrot.

Det er dog en Trøst; thi oprigtig talt, Arlecchino, vi kjede os frygteligt med hinanden.

Arlecchino.

Det gjør vi ogsaa. I det mindste kan jeg svare for min Part.

Pierrot.

Og jeg for min.

Arlecchino.

Naar vi altsaa addere vor fælleds Kjedsommelighed.... Af Herregud! hvad falder der mig ind! Vi, som ved Additionen skulde blive Alt, den hele menneskelige Stræben, det Absolute selv, hvorledes er det muligt, at vi i vor gjensidige Omgang kan savne Noget? Naar vi selv ere Alt, saa er der jo Intet udenfor os.

Pierrot.

Meget sandt, men Det, vi trænge til, er netop nogle Kuller, som, ved at sæies til vort Tal, kunne forhøje dets Værd.

Arlecchino.

Lykkeligvis hører jeg allerede et Kul nærme sig, jeg mener et Menneske, som ikke er os.

Pierrot.

Det er vist Baronnen.

Arlecchino.

Gud velsigne hans Kul!

Anden Scene.

De Sørrige. Clotaldo.

Pierrot.

Velkommen, Herr Baron!

Arlecchino.

Velkommen! Det glæder os ret at see jer.

Pierrot.

Hvad Nytt har man i Staden?

Clotaldo.

Det Nyeste er, at Grev Alonzo virkelig har gjort Alvor af sin Trudsel, og er i Anmarche med en betydelig Hær. Rygtet gif endog, at han inat skulde være kommen ganske hemmelig her til Egnen og holde sine Tropper skjulte bag Bjergene. Uagtet Ingen fæster Lid til dette Rygte, har dog Hertugen sendt nogle Ryttere ud for at recognoscere.

Pierrot.

Ih du store Gud!

Arlecchino.

Det vilde jo være skræffeligt.

Clotaldo.

Det har ingen Rød, Rygtet er overdrevet; lad os ikke tænke mere derpaa. Jeg kommer, ifølge eders Indbydelse, for at see denne Sal og alle de Mærkværdigheder, som efter Sigende opbevares i den.

Arlecchino.

Det er os hjertelig hjært. Ingen kan bedre give jer Bæfled herom, end vi.

Pierrot.

Thi ligesom dette nationale Kunst- og Naturaliefam-
mer altid staaer under Kunst-Intendantens og Viden-
skabs-Præsidentens Opsyn, saa veed I nok, at dette
Opsyn er blevet os endnu speciellere anbetroet i disse
Dage og Nætter.

Arlecchino.

Ellers pleie vi at lade en Betjent vise de Fremmede
om, som ønske at tage disse Kariteter i Diesyn; men for
jer, Hr. Baron, gjør Enhver af os sig en Ære af,
selv, i egen Person, at være Cicerone.

Pierrot.

Saa meget mere, som vi intet Dieblif tør forlade
Bygningen.

Arlecchino.

Kariteterne ere opbevarede deels her i selve Ridder-
salen, deels i de store Corridorer, som I kom igjennem,
da I gif hertil. I een af Corridorerne vil I allerede
have bemærket den hertugelige Myntsamling, som staaer
under min personlige Inspection.

Pierrot.

Dg i en anden Corridor vil I have opdaget den
hertugelige Samling af udstoppede Dyr, som alle staae
under min Protection.

Arlecchino.

Men hverken Mynterne eller de udstoppede Dyr ere værdige til at komme herind i det Allerhelligste, hvor man kun opbevarer Portraiterne af vor store Hertugs høifalige Forfædre.

Pierrot.

Dg fra nu af tillige den kostbare Perle, som unægtelig er den dyreste og vidunderligste af alle de Rariteter, som her opbevares.

Arlecchino.

Bil I see? Den har ikke Noget at klage over: her ligger den paa et gyldent Fad, paa denne Forhøining, som er opreist midt imellem vore Senge, for at vi endog isørne maae have den i vor Nærhed.

Pierrot (sukkende.)

I veed, at vi skal svare til den med vort Liv.

Arlecchino (ligelædes.)

Alf ja!

Pierrot.

Bil I nu først behage at beføe Alt hvad der findes her i Salen; saa skal vi siden have den Ære at vise jer om i Corridorerne.

Arlecchino.

Her seer I en Samling af Familie-Portraiter, malede af berømte Kunstnere, som nu alle ere døde. Her hænger den salig Hertug, Fader til den nu regjerende; her hænger Bedstefaderen, her Oldefaderen, her Tip-Oldefaderen.

Clotaldo.

Hvilke ere de tre, som hænge paa den Væg derhenne, og som ere skjulte med Silkeforhæng?

Pierrot.

Dem vilde jeg nu netop vise jer.

Arlecchino.

Disse tre Malerier vare hidtil den største Skat, som Hertugen besad, og ere nu, efter at Perlen er kommen til, den næststørste.

(Pierrot og Arlecchino drage Forhængene fra; man seer tre malede Figurer af samme Størrelse og i lignende Ridderharnisk, som de andre.)

Pierrot.

Disse tre Portraiter ere især mærkværdige formedelst deres Alderdom, thi de ere saa gamle, at Ingen nuomstunder veed, hvad de forestille.

Arlecchino.

Dg de ere ikke mindre mærkelige ved det fortræffelige Arbeide, thi ingen nyere Maler formaaer at føre en saadan Pensel. Jeg holder for, at de ere kostbare Levninger af den græske Malerkunst, hvoraf ellers saagodt som ingen Spor ere tilovers. Min Hypothese vinder i Sandsynlighed, naar man betænker, hvor mange Colonier de gamle Grækere have haft paa Sicilien. Ja selv hele dette hertugelige Pallads er bygget paa Ruinerne af et forhenværende græsk Tempel.

Pierrot.

Hr. Intendantens Hypothese er meget sundrig. Men hvad disse Figurer forestille, derom har jeg endnu ikke

hørt nogen tilfredsstillende Mening. Overken Kunst-Academiet eller Videnskabernes Selskab har hidtil kunnet udfinde det. Saa meget tør man dog nogenlunde antage for afgjort, at de ikke forestille Nogen af vor Hertugs Forfædre, thi, som I seer, har Enhver af dem Binger paa Hælene, og dette Attribut har dog neppe tilkommet selv de Allerældste af den hertugelige Stamme.

Arlecchino.

I seer, at de alle Tre ere i Rustning og bevæbnede, men paa forskjellig Maade. Den Ene er i en let Rustning og bærer Pjil og Bue; den Anden er i en noget tungere Rustning, og har et Slagsværd i Haanden; den Tredie har en endnu tungere Rustning, og er forsynet med Spyd og Skjold.

Clotaldo.

Det er besynderligt, men disse Figurer forekomme mig saa bekjendte; jeg maa have seet dem før.

Pierrot.

Seet dem før? Ha! ha! ha! Nei, min gode Ven, det kan I være rolig for. Dersom disse Malerier ere Portraiter, saa maae de Personer, som de forestille, have levet længe før I blev født, paa en Tid, da Menneskene havde Binger paa Hælene, ifald en saadan Tid nogensinde har været.

Arlecchino.

Og dersom de, hvad der er rimeligt, kun ere Allegorier, saa kan I jo saa meget mindre have seet dem. Jeg vil give jer min Hypothese tilbedste.

Pierrot.

Jeg har rigtignok en anden, men i en saa tvivlsom Sag er det godt at høre de modsatte Anstuelser.

Arlecchino.

Hvis ei mit Kjenderblik er her udueligt,
 Er disse tre Figurer allegoriske;
 Saameget horer nok til det Notoriske,
 Saameget er nok for Enhver bestueligt.
 Men Kunstneren har villet noget Grueligt,
 Har ved sit Farvespil, det illusoriske,
 Os fremstilt Rædselsaanden, den historiske,
 Men med et Penselstrøg, som er jomfrueligt.
 Og hvilken Dristighed i disse Tegninger!
 Og hvilket Studium i Straalebrydningen!
 Og hvilke perspectiviske Beregninger!
 See med Beundring! Tænk jer Bueskydningen
 Og Spyds og Slagsværds blodige Betegninger, —
 Og eders Hjerte — vil forstaae Betydningen.

Pierrot.

Med Forlov! Jeg kan ikke ganske være enig med jer heri. Efter min usorgribelige Mening forestille disse tre Figurer tre af de Vinde, som især bestemme Veirliget. Derfor have de Binger paa Hælene. Figuren i den lette Rustning med Pæl og Bue betyder den lette Vestenvind, den flygtige Zephyr. Den noget tungere Figur med Slagsværdet skal være Østenvinden, der ofte er en meget voldsom Vind. Endelig den meget tunge

Figur med Spydet er Nordenvinden, der gjennemtrænger vore Klæder og vore Huse ligesom med skarpe Spyd. At der ikke endnu er et fjerde Billede, som forestiller den sydlige Vind, er, efter min Anskuelse, et talende Beviis for Billedernes høie Alderdom, thi rimeligviis ere de malede i en Tidssalder, da den fjerde Vind endnu ikke var opdaget.

Arlecchino.

O ja, det lader sig høre, men jeg bliver ved min Mening.

Pierrot.

Men hvorom Alting er, lad os trække Gardinerne for dem. Vor Herre bevare dem for at komme til nogen Skade!

(Arlecchino og Pierrot trække Forhængene for de tre Malerier.)

Credie Scene.

De Forrige. Lotario kommer, fulgt af nogle Soldater.

Lotario.

Fortræffeligt! Det lykkedes complet:
Her Riddersalen er, og her er Perlen!

Pierrot.

Men Gud bevares!

Arlecchino.

Hvad er det?

Clotaldo.

Lotario!

Lotario.

Ah! seer jeg ret? I tvende brave Mænd,
Som Perlen saa omhyggelig bevogte?
Og Hr. Baronen ogsaa? Det er godt!

Arlecchino.

Men hvordan kommer I?

Pierrot.

Og med Soldater?

Hvad skal det sige?

Clotaldo (affides.)

Hvilken Anelse!

Lotario.

I føre nok et indesluttet Liv;
Jeg kommer vel til at fortælle Nyt,
Som hele Byen veed?

Clotaldo.

Nu vel?

Arlecchino.

Lad høre!

Pierrot.

Ja Gud velsigne jer! fortæl os Nyt!

Lotario.

Bed listig OVERRUMPLING har min Herre
Den ædle Grev Alonzo taget Staden
Og Slottet i en Haandevending. Panist
Var Skrækken, som betog Palermos Tropper,
De toge Flugten ud i aaben Mark,

Dg hver en Plads og hver en Vagt i Staden
Er nu besat af Grev Alonzos Folk.

Clotaldo.

Men Hertugen? Prindsessen?

Lotario.

Begge To

Er over Hals og Hoved flygtet bort;
Til Havnen saae man dem at styrte ned,
Men Greven sendte Mandskab efter dem;
Som Fanger vil de snart tilbageføres.

Clotaldo, (læggende Haanden paa sit Sværd.)

Til Hjælp! til Bistand!

Lotario.

Stille!

(Soldaterne omringe Clotaldo.)

Lidet nytter

Det her at gjøre Modstand, som I seer.
Ud kan I heller ikke komme; Vagten
Er tidobbelt forstærket for hver Dør.

Fjerde Scene.

(Det begynder at blive mørkt.)

De Forrige. Alonzo, ligeledes fulgt af nogle Soldater.

(Arlecchino og Pierrot bukke meget dybt for Greven.)

Lotario.

Hvad I befaled, er alt skeet, Hr. Greve,
 Thi nu er Ridder salen i vor Magt,
 Dg Perlen ligger her uskadt, urørt.

Alonzo.

Fortræffeligt, Lotario! Paa dig
Jeg veed, at jeg kan stole, som mig selv.

Lotario.

Er Hertugen alt greben? Og Prindsessen?

Alonzo.

Nei. Da mit Mandskab ned til Havnen kom,
Var allerede Hertug og Prindsesse
Ankomne til et Skib, som laae paa Rheden,
Og letted Anker strax og seiled bort.

Clotaldo.

O takket være dette Lyffens Budskab!
Nu kan jeg være rolig.

Alonzo.

Ha! hvad seer jeg!

Vor nybagte Baron! Ih, det var heldigt!
Saa han er ogsaa kommen i vor Magt?
Det gaaer fortræffeligt! — Jeg vil iaften
Ei tale med jer; jeg har ikke Tid;
Men jeg skal ikke glemme jer. Imorgen
Bed Solens Dpgang skal I høre fra mig;
Dens Nedgang vil I neppe faae at see.
Jeg skylder jer et Svar paa visse Ord,
I talte nylig ved Palermos Hof;
Mit Svar skal blive grundigt, thi Alonzo —
Det seer I alt — ei leger med sin Trudsel,

Men han forstaaer at give Trudslen Virkning.

(Til Arlecchino og Pierrot, som endnu staae og bukke for ham.)

I gode Mænd! jeg tager mod jer Hyldest.

P i e r r o t.

O naadigste Hr. Greve! Vor Befrier

Vi see i jer.

A r l e c c h i n o.

Ja, Greve, vor Befrier!

O vi har kjedet os saa gyseligt!

A l o n z o.

Ja vist, det var et kjedsomt Regiment,

Men nu er det forbi, nu hersker jeg.

I ere brave Folk og saare lærde,

Genier, som man altid jo kan bruge.

Jeg tager jer i Tjeneste hos mig,

Saa fremt I Huldskab sværge mig og Trofskab,

Som eders nye Souverain.

A r l e c c h i n o o g P i e r r o t.

Vi sværge!

A l o n z o.

Belan da, jeg stadfæster jer paany

I Embedet. Alt bliver ved det Gamle;

Ier Post i Ridder salen I beholde

Ved Dag og Nat, og passe vel paa Perlen,

Paa Malerierne, samt alle Skatte.

Og Et endnu: Clotaldo bliver hos jer

I denne Nat, ei længer. Han er selv

En Karitet, som nwie maa bevogtes.
 I passe paa ham med den samme Dmhu
 Som Salens andre Skatte. Gjør han Modstand,
 Da kan I Bagten falde, som ved Døren
 Posteret er. Dg nu god Nat, I Herrer!
 I med jert Liv mig svare til Clotaldo,
 Til Perlen, Malerierne, til Alt.

(Gaaer, fulgt af Lotario og alle Soldaterne.)

Femte Scene.

Arlecchino. Pierrot. Clotaldo.

(Merket tiltager lidt efter lidt, uden dog at gaae over til Nat.)

Arlecchino.

See saa! Det var altsaa Enden paa denne Stats-
 Omvæltning!

Pierrot.

Ja, det maa I nok sige! Det er accurat det
 Samme, som om Jngenting var passeret.

Arlecchino.

Saa kan vi da nu slaae os til Ro, og begynde vort
 kjedsommelige Liv forfra.

Pierrot.

Har jeg ikke nok tænkt det? Det ene Regiment er
 slet ikke bedre end det andet. Man kan ligesaa gjerne
 beholde hvad man har.

Clotaldo.

Han truer mig med Døden! — Jeg skal døe!
 Dg nu, nu vilde jeg saa gjerne leve!

Arlecchino (til Clotaldo).

J maa see at fatte jer.

Pierrot.

Betænk, at vi skal Alle den Wei tilsidst.

Clotaldo.

Jeg fører Sværd ved Siden, og endda

Jeg ikke skal formaae, mit Liv at frelse!

(Drager Sværdet. Arlecchino og Pierrot fare tilbage.)

Du Gave fra min ædle Hertug, bragt mig

Af Skjønheds Haand, o lad ved dig mig frelse

Mit Liv; men skal jeg døe, saa lad mig falde

Med dig, i Kamp for Landets rette Herre!

Som Albertazzo faldt i blodig Kamp

Mod Berengar, der usurpeerte Thronen,

Saa lad mig kæmpe mod en Usurpator,

Førgjage ham, og døe paa Trens Mark,

Lig ham, hvis Rygte har begeistret mig!

(Arlecchino og Pierrot nærme sig ham forsigtigt.)

Arlecchino.

Menneste! hvad tænker J paa?

Pierrot.

Hvad vil J med blottet Sværd?

Arlecchino.

Det er en Forsømmelse, at man ikke gjorde jer vaa-
benløs, dengang J blev arresteret.

Pierrot.

Hid med Sværdet!

Clotaldo.

O nei! lad mig beholdet det. Jeg sværger,
At jeg vil ikke bruge det mod jer.

Arlecchino.

Ja det er godt nok.

Pierrot.

Men mod hvem har I da isinde at bruge det?

Clotaldo (pludselig nedslaaet.)

Mod Jagen! Af, jeg er jo vaabenløs,
Endskjøndt jeg bærer Glavind i min Haand.
Som Juglen sidder jeg i Buur; hvad mægter
Min svage Haand mod Bogterne derude?

Arlecchino.

Nei det er meget sandt.

Pierrot.

Det skulde I betænke.

Clotaldo.

Jeg har kun denne Nat endnu at leve;
Saa lad mig i min sidste Stund mig glæde
Bed Synet af den Gave, som min Hertug
Mig skjænkede; lad min Erindring nyde
Det skønne Haab, jeg knyttede dertil, —
Det skønne Haab, som blev saa grusomt stuffet!

Arlecchino (til Pierrot.)

Mennesket synes nu at være blevet ganske tamt; jeg
tænker, vi kan gjerne unde ham denne sidste Fornøielse
her i Livet.

Pierrot.

Hvorfor ikke? Risicoen er jo ikke stor, thi udenfor Døren ere Folk nok til at holde ham i Ave, ifald det skulde behøves. Skal vi saa gaae i Seng?

Arlecchino.

Hvad tænker I paa! Bort Ansvar er altfor stort. Inat maae vi vaage, eller idethvieste blunde, men ikke flæde os af, ikke gaae i Seng. Vi maae være tilrede ved den mindste Lyd.

Pierrot.

Ja, det er sandt. Vi have faaet en ny Herre, og nye Koste feie godt. Saa vil jeg da sætte mig paa Kanten af min Seng, og see, om jeg paa den Maade kan finde lidt Hvile.

Arlecchino.

Det vil jeg ogsaa. Om vi skulde komme til at niffe lidt, saa gjør det ikke noget til Sagen.

(De sætte sig Hver paa Kanten af sin Seng, og begynde snart at niffe med Hovederne.)

Clotaldo

(Staaende i Forgrunden imellem dem, idet han støtter sig paa det dragne Sværd.)

Hvad er vel Kilden til den hele Nød?

En Perle! Intet Andet end en Perle,
Som har for mig aldeles tabt sit Værd,
Nu, da jeg skuet har den sande Perle.

O Margarita! hvilken Anelse

Betog mit lykkelige Bryst! For dig,
For din Besiddelse jeg vilde kæmpet,

Og vundet dig, du alle Perlers Perle,
 Du Sjælens Afpræg, Sandheds Phænomen,
 Du Mandens Billed, ingen løiet Glands,
 Ei Spil af dunkle Kræfter i Naturen,
 Som dette falske Billed, denne Perle,
 Der kun har jordist Værd, og dog formaaer
 Alt vække Had og Ufred. Ak! usalig
 Var Timen, da jeg drømmende den fik,
 Usalig Timen, da jeg bragte den
 Til dette Hof. Den blev et Stridens Væble;
 Ved den har det ulykkelige Land
 Sin rette Herster mistet og er givet
 Til Priis for Voldsmaends blodige Regjering;
 Ved den er Margarita mig berøvet;
 Ved den skal jeg imorgen gaae i Døden.
 O hvis det var en Fee, som gav mig Perlen,
 Da er hun ikke god, nei ond og grusom!
 Her staaer jeg, indespærret, uden Redning,
 Beleet af dette Sværd, som i min Haand
 Kun er et Legetoi. Ha! men ved Himlen!
 Saa vil jeg lege med det, mens jeg kan.
 Du flette Blendværk, Illusioners Moder,
 Gaf til de Hære, hvorfra du er kommen!

(Han hugger Perlen istykker med sit Sværd.)

Chor af Sylfer

(bag Scenen.)

Vee! vee! vee!

(Musik, som fra nu af indtil Slutningen af Acten falder melodramatiske ind paa visse Steder.)

(Arlecchino og Pierrot springe op.)

Arlecchino.

Ha! hvad var det for en Lyd?

Pierrot.

Perlen er i tusinde Stykker!

Arlecchino.

Perlen! Det gjælder mit Liv!

Pierrot.

Det gjælder mit Liv!

Clotaldo.

Stille! See der!

(Et Rosentæe skyder sig op igjennem Forheiningen, paa det Sted hvor Perlen laae.)

Arlecchino.

Hvad er det? Der vore jo Blomster op!

Pierrot.

Det er en Rose Det er Rosa canina.

(Rosens Grene aabne sig og give Plads for en Sylfe, som hæver sig op paa Toppen af Grenene, hvor den forbliver i en svævende Stilling.)

Sjette Scene.

De Forrige. Sylfen.

Pierrot.

Men hvad er dog Dette for Kogleri? Drømmer jeg eller er jeg vaagen?

Arlecchino.

J drømmer, og jeg med.

Sylfen,

(Beständig svævende paa Toppen af Rosentræet.)

Clotaldo! du har knuust med Riddersværdet
 Hvad før dig holdt med Illusioners Baand;
 Morgana seer det fra sin Sky, forfærdet.
 En Rose kom ved Slaget af din Haand,
 Thi Rosen, Sandheds Billed, har ei ene
 Den ydre Glænde; nei Duften er dens Aand.
 Og jeg, som, indesluttet i den rene,
 Den klare Perle, laante den Magie,
 Befriet mig hæver mellem Rosens Grene.
 Og nu, da ved din Daad jeg vorder fri,
 Du til at tale Sandheds Død mig tvinger,
 Da Illusioners Magt nu er forbi.
 Med Sandheds Røst min Hilsen jeg dig bringer:
 Hil Albertazzos fyrstelige Søn!

Clotaldo.

Hvordan? Hans Søn?

Sylfen.

Saadan mit Budskab klinger.

Han med sin Død betalte Seirens Løn;
 Din Moder, Alda, Keiser Ottos Datter,
 Omkom paa Flugten, af saa ung og skjøn!
 Morgana hende drufned. Aldrig fatter
 Du Feers Had Dog tys! Hvad nu jeg saae,
 Med Sandheds Røst forkynder jeg dig atter:

Jeg saae jeg seer Morgana sønderflaae
 Det Skib, hvorpaa din Hertug drog fra Landet,
 Orfanen raser, Skibet maa forgaae.
 Men Margarita løfter hun fra Bandet
 Op i sit Skypallads; i Sylfers Favn
 Prindsessen staaer, hvor Ingen før har standet.
 Morgana hader dig, din Vt, dit Navn;
 Du vil ei Lid til Illusioner fæste,
 Hun vil, at Sandhed være skal dit Savn.
 Ruggieros Vtling, Frø til Stammen Este!
 Hun vil, fordi din Kjærlighed er sand,
 Nu med dens Gjenstand røve dig det Bedste.
 Clotaldo! Hil dig, hvis du seire kan!

(Sylfen flyver bort, Rosentraet forsvinder.)

Syvende Scene.

Arlecchino. Pierrot. Clotaldo.

Clotaldo.

Morgana! falske Dvinde, som har myrdet
 Min Moder og berøvet mig min Elfte!
 Med dette Sværd skal Albertazzos Søn
 Sig hævne paa dig og befrie sin Brud.
 Op, op i Skyerne! Til Kamp mod Feen!

Arlecchino (holdende paa ham.)

Menneske! tag dog eders Fornuft tilhjelp! Hvor-
 ledes vil I komme op i Skyerne?

Pierrot.

Han er bleven vanvittig, men det kan hændes den
Bedste, efter hvad her er passeret.

Clotaldo.

Slip, slip mig! Jeg vil op i Sky-Palladset,
Hvor Margarita venter sin Befrier!

Til Hjælp! Hvem faaer jeg Bistand af?

Tre Stemmer.

(fra Baggrunden.)

Af os!

Pierrot.

Hvad var nu det?!

Arlecchino.

Hvem svarede?

(Forhangene rives fra de tre Malerier i Baggrunden. De tre ma-
lede Figurer faae Liv, træde ud af Kammerne, og gaae hen mod
Clotaldo.)

Ottende Scene.

De Sorrige. De tre bevæbnede Mænd.

Arlecchino.

Hul! Herre Gemini!

Pierrot.

Hvilket gefærligt Spøgeri!

(Arlecchino og Pierrot kaste sig Hver i sin Seng, og trække Tæpperne
over deres Hoveder.)

Første bevæbnede Mand

(til Clotaldo.)

Herre! du har at befale;

Flux dit Ord jeg lyde skal;

Du er Digter, derfor er jeg
 Din bestandige Vasfal.
 Mig, som her med Piiil og Bue
 Boier for dig lydigt Knæ,
 Mig du kjender som den lette,
 Som den hurtige Trochæ.

Anden bevæbnede Mand.

Dg Jamben med det stærke Sværd i Haanden
 Er ogsaa din Vasfal, beredt at bære
 Dig op i Skyerne paa dristig Flugt.

Tredie bevæbnede Mand.

Ed, lydig Tro sidst sværger jeg. Drot! kjend Molosjen!
 Spyd fører jeg, Skjold fører jeg, tungt gaaer mit
 Fodtrin,
 Høit gaaer min Flugt, selv Ornen ei naaer Banens
 Høide.

Clotaldo.

Dg kan I bringe mig useet igjennem
 De Bagter, som besætte hver en Udgang?

Anden bevæbnede Mand.

Ja, Herre, det er let. Vi have Binger
 Paa Fodderne, vi tage dig i Favn
 Dg flyve med dig som en piilsnar Vind.
 I aaben Mark vi samle vore Brødre:
 Trochæens Broder, Dactylus, vil komme,
 Saasnart han kaldes; jeg har trende Brødre,
 En Anapest, en Creticus, en Pæon;

Den største Skare bringer dog Molossen,
 Han har en talrig Slægt af Choriamben,
 Af Epitriter, af Parapæoner,
 Af Jonifere, bacchiske Figurer.
 Vi samles Alle til en mægtig Krigshær,
 Som du befaler over. Paa dit Bud
 Skal vore Binger løfte dig til Skyen.

Clotaldo.

Saa er jeg stærk! Velan da, følger mig!

(Han iler ud af Døren, fulgt af de tre bevabnede Mænd.)

Niende Scene.

Arlecchino. Pierrot.

(De titte frem under Tæpperne, og liste sig forsigtigt ud af Sengene.)

Pierrot.

Spøgeriet lader til at have fortruffet.

Arlecchino.

Men Clotaldo lader ogsaa til at have fortruffet.

Pierrot.

Gud bevares! han er væk!

Arlecchino.

Dg Malerierne ligeledes! Der hænge de tomme
 Rammer.

Pierrot

(gnibende sine Øine.)

Men det maa jo være en Drøm.

Arlecchino.

Men en Drom, som koster os vor Hals. Alt, hvad vi
 skulde passe paa, er gaaet forloren: Perlen er forloren,
 Malerierne ere forlorne, og Clotaldo er forloren. Enhver
 af os har tre Gange forbrudt sit Liv!

Pierrot.

Saa lad os idetmindste see at skaffe Clotaldo tilveie;
 lad os løbe efter ham, holde fast paa ham, klynge os
 til ham

Arlecchino.

Dg følge med ham, hvorhen saa Beien gaaer!

(De ile ud af Døren.)

Tenite Act.

Morganas Pallads i Skyerne.

Hele Skuepladsen er bedækket med Skyer, lige fra Gulvet til Loftet. Mellem Skyerne fremrage luftige, phantastisk formede Spiir og Tinder af Palladsset. En af Skyer tildeels bedækket, meget let bygget Bro, som antages at forene to Floie af Palladsset, gaaer tværs over Theatret i Forgrunden, omtrent midt imellem Gulvet og Loftet. Solen staaer op og kaster et rødligt Lys paa Skyerne og de andre Gjenstande.

Første Scene.

Sylfer komme flygtende over Broen.

Chor af Sylferne

(paa Broen.)

Vee! vee! vee!

Jordens Børn tør træde paa Sky!

Helten os følger! hvorhen skal vi flye?

(Sdet de see ud mod den Side, hvorfra de kom.)

See! see! see!

Den Elskte han holder i mandig Arm,

Hun stotter sig til hans hjætte Barm.

See! see! see!

Selv Dronningen flygter paa frygtfom Fod! —

Afsted, afsted over Strand, over Flod!

Vee! vee! vee!

(De ile over Broen.)

Anden Scene.

Morgana kommer flygtende ind paa Broen, fra samme Side, som Sylferne. Midt paa Broen bliver hun staaende, og vender sig om mod den Side, hun kom fra.

M o r g a n a.

Ha! er det muligt? Kan jeg troe mit Dø?
 Saa gives der da Blendværk for Morgana?
 Clotaldo fæster Fod i mine Skyer?
 Han synker ei til Jorden, knuses ikke?
 Han trænger ind i mit Pallads, han river
 Prindsessen ud af mine Sylfers Arme,
 Han jager mig og dem paa Flugt! — Hvad har han
 Da for en Talisman? Hvo hjælper ham?
 Kan han, som sængsles kun af Illusioner,
 Da gaae i Kamp mod Illusioners Dronning?
 Nei, nei! det er umuligt! Han maa falde,
 Maa bøde for sin Driftighed! Der er han.

Credie Scene.

Morgana, staaende midt paa Broen. Clotaldo, med draget Sværd i den ene Arm, og holdende Margarita omflynget med den anden, kommer ind paa Broen, fra samme Side som Sylferne og Morgana.

Clotaldo (til Margarita.)

Vær rolig, Elskte! Falde skal du ikke.
 Jeg gif alt eengang over denne Bei,
 For dig at hente fra Palladset. Broen,
 Saa let den bygget er, skal holde.

Morgana

(udstrækkende Armen imod ham.)

Stand!

Svage Dodelige! Daare,
 Som betræde tør mit Hjem!
 Over denne Bro i Skyen
 Skal du aldrig komme frem.

Clotaldo.

Svage Dvinde, som tør stille
 Dig iveien for en Mand!
 Giv mig Plads! Hvis ei, med Sværdet
 Veien jeg mig bane kan.

Morgana.

Usling! stik dit Sværd i Balgen!
 Ei du dræbe kan en Fee.
 Viid, du staaer her for Morgana!
 Kjend min Magt! mit Nafn see!

Clotaldo.

Ha, Morgana, falske Dvinde!
 Det er ei min mindste Lyst,
 At jeg stedes for dit Nafn,
 At du høre maa min Røst.
 Du, som har min Moder myrdet
 Og forfulgt min hele Slægt,
 Du min Overmagt skal føle,
 Føle skal du Hævnens Bægt.

M o r g a n a.

Hvad betyder denne Trudsel?

Hvad har du for Dvermagt?

E l o t a l d o.

Den, at jeg det falske Blendværk

Kun kan møde med Foragt.

Du er Illusioners Dronning;

Derved er du stærk, ei sandt?

Og da jeg til Illusioners

Verden Sjæl og Hjerte bandt —

Til mig Kjærlighed har fængslet

Med sin Magt, og Poesie —

Troer du, jeg er din for evig

Og kan aldrig mig befrie.

Men du feiler i din Tanke;

Ei du fatter i dit Sind:

Mod det falske staaer det sande,

Det guddommelige Skin.

Dine Syner laane Sandhed

Fra den jordiske Natur,

Den forgængelige Væren

Bag det Virkeliges Muur;

Mine fra den Aand, der Støvet

Med sit Billed præget har,

For at føre det tilbage

Til det Lys, hvori det var.

Kjærlighed er intet Blendværk,

Skjønt i Støvet's Dragt den gaaer;

Poesie er Sandhed, om den
 End i Billeder bestaaer.
 Og nu hør hvad der vil hælde,
 Hvad mit Blik prophetisk seer:
 Diet skal du kunne blende,
 O, men Tanken snart ei meer:
 Huset Este staaer i Fremtids
 Mørke med saa lys en Glands;
 Ei ved Ridderdaad og Vaaben
 Skal det vinde Laurens Krands;
 Men ved Fredens ædle Kunster,
 Gjenstand selv for Poesie,
 Skal det grunde sig et Rige,
 Som der vore Laurbær i;
 Store Skjalde skal forkynde
 Sandheds Lys i Billedpragt,
 Evig Skjønhed triumfere,
 Trodsfende Morganas Magt.

M o r g a n a.

Praler, som om Trods tør tale!
 Lad mig see, om du har Mod,
 Naar jeg lader Broen synke,
 Hvorpaa nu du fæster Fod.

E l o t a l d o.

Lad den synke, lad den falde!

M o r g a n a.

Vil du høit fra Luftens Blaa
 Styrtte ned igjennem Skyen?

Clotaldo.

Nei, paa Skyen vil jeg staae.
Med en Bagt af Hjelpetropper,
Som har modig Bistand bragt,
Har jeg over hundred Binger.

Morgana.

Hvilke Tropper? hvilken Bagt?

Clotaldo.

Troe Vasfaller, Bundsforvante,
Men som ikke du kan see.
De beskytte mig mod Faldet.

Morgana.

Som du vil! Saa lad det ssee!

(Hun træder lidt tilside, Broen styrter sammen, og falder ned bag Skyerne. Clotaldo, holdende Margarita om Livet, bliver staaende paa Skyen.)

Clotaldo.

Broen sank, men med min Elfste
Svæver jeg paa lustig Sky.

Morgana.

Bee mig! han har større Trolddom
End Morgana! Jeg maa flye!

(Gler bort til den ene Side.)

Et stærkt Tordenskrald høres; et Lyn farer igjennem Skyerne; Alt hvad der er synligt af Morganas Pallads, alle Spir og Tinder falde om, og styrte ned i Afsgrunden. (Musik, som gaaer umiddelbart over i det følgende Chor). Skyerne fordele sig og drage bort; Scenen er forvandlet til:

En offentlig Plads i Trapani.

En Throne, hvortil mange Trappetrin føre op, staaer midt paa Pladsen i Forgrunden.

Fjerde Scene.

Clotaldo og Margarita, som man under den foregaaende Forvandling intet Dieblig har tabt af Sigte, staae øverst paa Thronen, for hvis Fod en Gruppe af Folket (Mænd og Qvinder, Riddere, Fiskere, Almue o. s. v.) knæler.

Chor af Folket.

Hil! hil det sande Herkerpar!
 Til Thronen sendtes I fra Himlen;
 Nu jubler hele Folkverimlen:
 Hil! hil det sande Herkerpar!

(Under Choret ere Clotaldo og Margarita flegne ned af Thronen.)

Clotaldo (til Folket.)

Nei, bøier ikke Knæ for mig! Vel kaldes
 Jeg til en Throne, men dog ei til denne.
 Flux! reiser jer, om ikke jeg skal vredes!

(Alle reise sig.)

Betænker, o Trapanis Borgere,
 I har en lovlig, en retmæssig Herker,
 Den ædle Hertug Dionisio.

Hans Throne staaer i Fare. Gaaer i Kampen
 For ham og den, og selv jeg følger jer,
 Og kæmper til min sidste Draabe Blod,
 Thi ene hans er Thronen, ingen Andens.

Femte Scene.

De Forrige. Dionisio træder hurtig ind, fulgt af Bartolomeo og Olivia.

Dionisio (til Clotaldo.)

Jo, den skal ogsaa werde din engang.

Clotaldo.

Min Hertug! I er her?

Margaritha.

Hvordan? Min Fader!

Dionisio.

Clotaldo, længe fulgte dig mit Die,

Jeg saae, hvordan du stod paa Skyens Kant,

Dg holdt min Datter i din Arm, og kæmped

Mod Trolddoms Magt. Ha! sig mig, hvem du er,

Ihi du er ikke Søn af denne Fisser.

Bartolomeo.

Nei, Herre, nei, det er han heller ikke;

Han er min Pleiesøn.

Dionisio.

Hvem er han da?

Bartolomeo.

Jeg aldrig har erfaret det; men nu,

Ku seer jeg, at han er af ædel Byrd,

Dg staaer i Pagt med underfulde Magter.

Clotaldo.

Min Hertug, jeg kan nævne jer min Herkomst.
 En Sylfe, som Morgana havde gjemt
 I Perlen, tvang jeg til at tale Sandhed.
 Saa viid, at jeg er Søn af Albertazzo,
 Og Keiser Ottos Datterføn.

Dionisio.

Hvordan!

Clotaldo.

Og Arving nu til Lombardiets Throne.

Dionisio.

Du er en sjelden Faders sjeldne Søn.

Bartolomeo.

Nu vel, Clotaldo? Har jeg ikke sagt det,
 At vist engang du blev til noget Stort?

Olvia.

Mand! er du fra Forstanden? Høst, at Herren
 Er ei vor Søn, men Arving til en Throne!

Clotaldo.

O kjæreste Forældre! lad mig kalde
 Jer Begge ved det Navn, som I fortjene!
 Ja Fader, vel erindrer jeg dit Ord.
 Du søied til, at vist engang ved mig
 Din og Olivias Lykke vilde grundes;
 Nu vel, du seer, der hændes, hvad du troede.

Dionisio.

Ei ganske. Det er mig, som her bør handle,
 Thi denne brave Mand har frelst mit Liv.
 Han var paa Søen just, da jeg led Skibbrud,
 Han tog mig i sin Baad og bragte mig
 Til Landet; nu vil jeg belønne ham.

Bartolomeo
 (kysfende hans Haand.)

O høie Hertug!

Olivia (ligeledes.)
 Hvilket Held for os!

Sjette Scene.

De Forrige. Arlecchino og Pierrot, indhyllede i store Kapper af simpelt Tøi, Arlecchino i en sort, hvorpaa nogle spraglede Farver ere anbragte, Pierrot i en hvid.

Arlecchino.

Naadigste Hertug! Hvor det glæder os,
 At I har Livet frelst i denne Fare!

Pierrot.

Af ydmygt Hjerte gratulere vi.

Dionisio.

Ket godt; men har I da forladt jer Post?

I skulde vogtet Riddersalens Skatte;

Hvorfor er I da bortgaaet fra Palermo?

Hvorledes er I komne til Trapani?

Arlecchino.

Hvorledes vi er komne? Høie Herre,
Det veed vi neppe selv.

Pierrot.

Det er en selsom,
En ubegribelig Historie.

Dionisio.

Fortæl den da, men vee jer, om I lyve!

Arlecchino.

Nei, vi skal tale Sandhed.

Pierrot.

Ja tilviisfe!

Arlecchino.

Raadigste Herre! I maa da vide, at Hr. Baronen,
som staaer her, selv vil kunne bevidne, at han har havt
den Dumdriftighed at hugge Perlen istykker med sit Sværd,
med det samme Sværd, som I havde den Raade at
skænke ham.

Dionisio.

Hvorledes! Er det muligt?

Clotaldo.

Ja, min Hertug,

Saaledes er det. Men ved denne Handling
Blev Sandhed vunden: jeg erfoer mit Navn,
Jif Mod og Kraft til Kampen mod Morgana,
Dg redded eders Datter.

Dionisio.

Ja, men Tabet

Er uerstatteligt.

Clotaldo.

Det er Gevinst.

Pierrot.

Dg dernæst maa Hr. Baronen ligeledes kunne bevidne, at han paa en underfundig Maade har loffet de tre gamle, kostbare Malerier ud af Kammerne, og taget dem med sig, da han løb bort.

Dionisio.

Hoordan?

Clotaldo.

Ja, det var mine troe Vasfaller;

Paa deres Binger bare de mig op

Til Skyen, til Morganas Lustpallads.

Dionisio

(til Clotaldo.)

Det er en dunkel Magt, som dig besytter.

Clotaldo.

Nei, den er gjennemsigtig, klar som Lyset.

Arlecchino.

Dg nu maa eders Naade vide, at da vi ikke vilde lade Gjerningsmanden til alle disse Ugjerninger slippe ustraffet bort, saa løb vi efter ham og flyngede os fast til ham.

Pierrot.

Men saa fik vi det rigtignok paa en anden Maade. Han steg tilveirs, og da vi engang vare komne op med, maatte vi holde os fast ved ham, for ikke at falde ned og slaae os ihjel. Vi gjorde hele Lustreisen med ham; det gik igjennem Skyer og Skyer, bestandig høiere og høiere.

Arlecchino.

Eders Naade kan vide, hvad jeg led derved, jeg, som bliver svimmel, naar jeg blot staaer paa en Trappestige.

Pierrot.

Jeg blev ikke svimmel, det bliver jeg aldrig. Det Eneste, som fortrød mig, var, at jeg ikke havde mit Barometer med, for at observere Lufttrykket.

Arlecchino.

Da vi nu kom op paa en af de øverste Skyer, satte Hr. Baronen Foden paa den, og blev staaende, ligesom det kunde være paa et Gulv. Vi tænkte da, at vi maatte kunne gjøre ligesaa. Men da vi nu slap ham og dristig satte Foden paa Skyen, saa faldt vi igjennem og styrtede hovedfulds med en Fart, saa Veiret forgik os.

Pierrot.

Men til al Lykke var det Søren, som vi svævede over. Vi faldt derfor kun i Vandet, og knækkede ikke Halsen. Nogle gode Folk paa Strandbredden kom ud til os, og fiskede os op.

Arlecchino.

Men da vi vare vaade, maatte vi stifte Klæder, inden vi kunde gjøre vor Opvartning. Ved denne Leilighed bemærkede vi, at vore Familier ere langt mere udbredte, end vi selv havde smigret os med; thi endog mellem Fiskerne fandt vi Paarørende, der laante os nogle Klæder, der, om de end ere simple og grove, dog i anden Henseende svare til vor standsmæssige Paaklædning.

Pierrot.

Ja det kan man virkelig kalde en uventet Lykke.

Dionisio.

Ket vel! Men Get har I fordulgt. Imorges Jeg fra Palermo fik et Bud, som meldte, I havde svoret Grev Alonzo Trostfab.

Arlecchino.

Naadigste Herre! Hvad nødes man ikke til i en smal Vending?

Pierrot.

Ellers havde han ladet os hænge.

Dionisio.

Det gjør mig ondt, at ikke han har gjort det, Thi nu maa jeg paatage mig hans Pligt. Forrædere jeg ikke vil beholde; Hold jer parate til at hænges.

Arlecchino og Pierrot.

Naade!

Clotaldo.

Jeg beder for dem.

Margarita.

Ogsaa jeg, min Fader!

Dionisio.

Vist ikke! Retten have maa sin Gænge.

Syvende Scene.

De Forrige. Lotario, afsvæbnet, føres af hertugelige Soldater ind som Fange.

Dionisio.

Lotario! Hvad seer jeg! Og som Fange
Han bringes mig af disse fjæffe Mænd?

Lotario (Enalende.)

Ja Herre, deels som Fange, deels som Gidsel.

Dionisio.

Reis jer, og tal!

Lotario (reiser sig.)

Alonzo er besejret,

Inat sig eders Tropper samlede,

Og drev ham ud af Staden. Han er flygtet

I Hast til Syracus; og mig, der fangen

Nu bringes for jer Fod, han beder jer

At modtage som Gidsel, sikkert Pant,

At aldrig han skal bryde Freden meer,

Erkjendende jer for sin Overherre,

Hvem han bestandig Skatten skal betale.

Dionisio.

O hvilket heldigt Budskab! Säg, Lotario,
Hvo var den tappre Mand blandt mine Folk,
Som satte sig i Spidsen, og begeistred
Dem til en Kamp for Fædrelandets Throne?

Lotario.

Det var Clotaldo.

Dionisio.

Hvad? Clotaldo!

Clotaldo (forundret.)

Jeg?

Lotario.

Vi saae ham stillet paa den tynde Sky,
Hvor selv ei Fuglens Fod kan vinde Fæste;
Dg Skyen drev for Binden ganske langsomt;
Han fulgte med den, men tilsidst forsvandt den.
Da greb os Rædsel ved at see en Helt,
Som voved sig i Kamp mod Luftens Aander.
Men eders Folk, min Hertug, følte Modet
At vore, da de saae en Bundsforvant
At seile paa en Sky igjennem Luften.
"D!" raabte de: "I Pagt med os er Himlen,
"En større Magt, end Grev Alonzos Krigshær,
"Befjærmer os. Til Kamp for Drot og Rige!
"Lad os forjage Thronens Usurpator!" —
Da stormede de løs, forjog Alonzo,
Tog mig til Fange. Her er min Beretning.

Clotaldo.

Saa kom det anderledes, end jeg tænkte.
 Jeg vilde kæmpet med mit Riddersværd,
 Men ene Tankens Vaaben har jeg ført,
 Og uden Sværdslag har jeg vundet Seier.

Arlecchino.

Af, gode Hertug!

Pierrot.

Skal vi rigtig hænges?

Dionisio.

Nei, eders Slægt er altfor dyrebar,
 Den bør bevares indtil sildigst Tid.
 Jeg vil benaade jer, thi denne Dag
 Skal være Glædens Fest for Hver og Een,
 Og ingen Sky formørke noget Ansyn.
 Her staaer Clotaldo, her staaer Margarita.
 I gode Borgere, nu hylder dem
 Som eders Fremtids ædle Herskerpar!
 Thi han er Albertazzos ægte Søn,
 Og Keiser Ottos Dattersøn, og Arving
 Ei blot til Lombardiets Fyrstethrone,
 Men til Palermos, thi ved denne Haand

(tagende Margaritas Haand)

Han vorder Arving til mit Hertugdømme.

(Lægger hendes Haand i Clotaldos.)

Clotaldo.

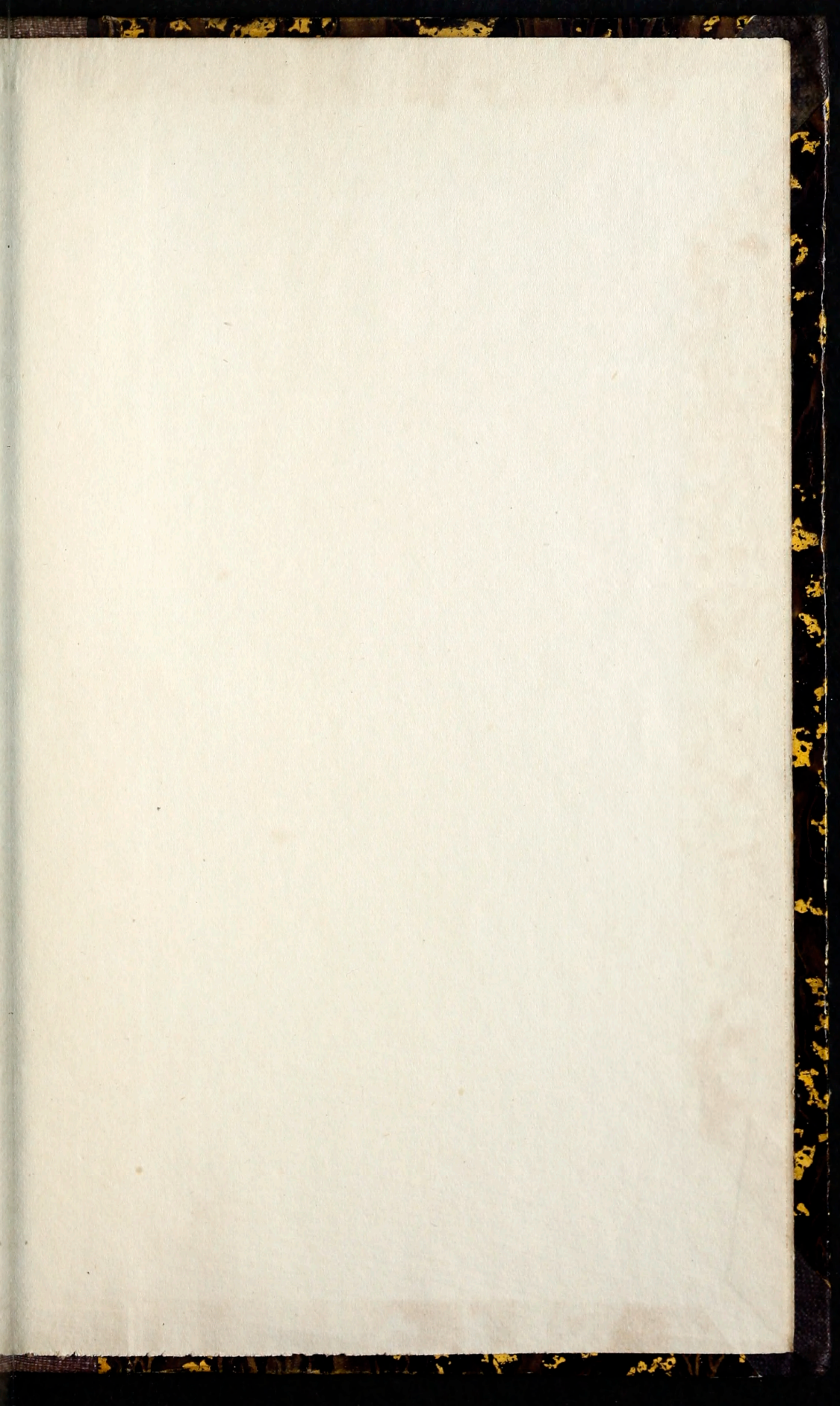
Jeg kæmpede, jeg vandt! O Margarita!
 "See, det er Skærsommer,
 "Stemt er Harpens Stræng."

Margarita.

"Blomsterfaren kommer
 "Over Mark og Eng."

Chor af Folket.

Hil Clotaldo! hil den Kjætte!
 Hil den Faldnes ædle Son!
 Hil den Skjonne, som vil rætte
 Ham sin Haand til Seirens Løn!

TITELBLAD SKAÅ 511042

